

Halk Savaşçısı Hasan Ataş Dersim'de Ölümsüzleşti

Halk Savaşçısı Hasan Ataş [Şerzan] 2 Haziran günü akşam saatlerinde Dersim-Ovacık'a bağlı Büyükköy-Hacıbirim kırsalında yaşanan çatışmada ölümsüzleşti. Ovacık Hacıbirim Mezrası'nda çıkan çatışmanın ardından Ovacık'a bağlı Büyükköy'de yaşayan dört köylü gözaltına alındı. Gözaltına alınan köylülerin askerler tarafından tehdit edildiği öğrenildi. Malatya ATK'ya götürülen cenazeyi almaya giden aile, ilçe kaymakamı ve jandarma komutanı tarafından cenazeye sadece ailenin katılabileceğini aksi durumda cenazeyi vermeyecekleri yönünde tehdit edildi.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

11 HAZİRAN-25 HAZİRAN 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 63 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

50. Yılında 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi Yolumuza Işık Tutmaya Devam Ediyor

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi işçi sınıfına hak arama yolunun egemen sınıflara karşı mücadele etmek, sokak sokak çatışmak, direnmek olduğunu göstermiştir. 15-16 Haziran, işçi sınıfına sendika bürokrasisinin teslimiyetini gösterirken sınıfın sendika ağalarını da aşarak ve geride bırakarak mücadeleyi kuşanma yolunu göstermiştir.

GÜNCEL s.8

Okyanustan Yayılan İsyân Dalgası ve TC'nin "Güvenlik Toplantısı"

Bu aynı zamanda halkın gücünü soğuran yasama, yürütme ve yargının bir bütün işlevsizleşmesini de beraberinde getirmektedir. Bu işlevsizlik Floyd'un katilinin 3 gün sonra tutuklanmasıyla giderilemedi. Bir süre sonra ülkemizde de yargının işlevsizliği halkın zihninde daha da berraklaşacaktır. ABD, halk ayaklanmasının sonrasında Antifa'yı nasıl terörist ilan ettiyse TC de aynı ortak kaygıyla bu ilanı onayladı.

HALKIN YENİLMEZDİR ÖFKESİ!

"Emperyalizm kâğıttan kaplandır" (Mao)

11

MAKALE

dünyada bir hayalet dolaşiyor

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

karşı-devrimci şiddete karşı; devrimci şiddet ve halk savaşında ısrar!

18

KAVGA OKULU

devrimci özne olmadan hiçbir kriz devrime evrilmez

Munzur Bile Dindiremez

İçimizde Yanan Ateşi

Dersim denilince, her karışını yüzlerce devrimci, yurtsever ve komünist gerillanın adımladığı bedel ödeyerek bedel ödettiği, inancımızın, umudumuzun, kararlılığımızın harmanlanarak dağ başlarında isyan ateşine dönüştüğü gelir aklımıza. Birçok kez gittik, gidildi Dersim'e. Kiminde coşkumuz yüreğimize sığmamıştı, gerillanın kızıl mermileri selamlamıştı bizleri. Düşmana vurulan her darbe dağlara olan özlemimizi katıyor, aynı mevzide olmanın düşü sarmalıyordu bizi. Kimi zamanlar ise ölümsüzleşenlerimizi uğurlamak için Dersim'deydik. Düşmana olan öfkemiz, kিনি-miz taşıyordu yüreğimizden. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın bıraktığı mevziyi doldurmanın ateşi kavuruyordu içimizi. Munzur bile dindiremezdi içimizde yanan bu ateşi. Buruk kalıyordu her şey. Kavga antlarımız yankılanıyordu boğazımız parçalanırcasına...

2 Haziran günü Dersim Ovacık'ta ölümsüzleşen Hasan Ataş yoldaşı uğurlamak için koyulduk yola. Dersim girişinde, ilk kontrol noktasına vardığımızda korkunun devlette yarattığı etkiyi fark etmemek mümkün değildi. Beton bariyerlerle çevrili alanda onlarca kamera doğrultulmuştu dört bir yana. Yıpranmış olsa da gerillanın varlığı dahi düşmana korku salmaya yetiyordu. Kontrol noktasını geçtiğimizde Pülümür'den Dersim merkeze kadar yol ayrımlarına zırhlı araçlar konulduğu, birçok tepenin askerlerce tutulduğu çarpıyordu gözümüzü. Her ilçe girişi ve çıkışında, Dersim merkez girişi ve çıkışında arama noktalarının kurulu olduğu Dersim'e giden herkesçe bilinir. Ancak bu sefer daha yoğun bir kuşatmanın olduğu apaçık. Bu kuşatmanın sebebi, çok iyi biliyoruz ki Hasan Yoldaş'tı. Bizim de Hasan yoldaşı sahiplenişimizin zayıflatılmak istenmesi, psikolojik bir yıpratma girişimiydi. Uzun zamandır Dersim'de gerilla cenazelerinin defnedilmesi halktan koparılarak sessiz sedasız gerçekleştirilsin, Dersim'de herhangi bir sahipleniş açığa çıkmasını isteniyordu. Ancak böylesine bir abluka ile ilk kez karşılaşıyorduk.

Dersim halkı üzerindeki baskı ve yıldırma politikasının anlaşılmasını mümkün değildi. Tehdit, işbirlikçileştirme, ajanlaştırma ekonomik alanlarının daraltılması, Dersim dışından getirilerek yerleştirilen unsurların kültürel yozlaşmanın aracına dönüştürülmesi ve devlet eliyle gençlik üzerinde hakim kılınmaya çalışılan bağımlılık Dersim halkının direniş ve mücadele direncini geriletmiştir. Böyle süreçler ile ilk kez karşılaşılmaktadır elbette. İnancımızı, karar-

lılığımızı ve ısrarımızı sürdürmemiz mücadeleyi daha ileri mevizlere taşıyacaktır, taşıyacaktır. Tarih bu durumun onlarca örneğini göstermiştir bizlere.

DEVİRİMCİ İRADEMİZLE ABLUKAYI BOŞA ÇIKARDIK!

Dersim'i ablukaya alan devlet, kazandığı mevzileri kaybetmek istemiyordu. Dersim halkının geçmişten bugüne var olan sahiplenişini ortadan kaldırmanın ajan, işbirlikçi ağını genişletmenin bu sahiplenışı bertaraf etmekten geçtiğini biliyordu. Her köşe başında sivil polis araçları, mahallelerde cirit atan zırhlı askeri araçlar, halk üzerinde bir baskı yaratmıştı. Düşmana psikolojik bir üstünlük kazandıran bu durum istediği gibi at koşturmasını da beraberinde getirmişti.

Hasan yoldaşın naaşının Dersim merkeze getirilmesi için merkezde milletvekilleri ve devrimci kurumlarla görüşmeler yapılmış ve bunun

sonucunda SMF'li milletvekili Dilşat Canbaz ile birlikte karşılamaya gidildi. Mazgirt Köprüsü'ne gidildiğinde yine yoğun bir polis ve asker ablukası ile kuşatılmıştı. Cenazeye katılmaya giden Partizan okurları bu alanda çevirmeye alınarak araçtan indirilip "kafanıza sıkıyız" denilerek tehdit edildi. Cenaze aracı Göktepe Beldesi'ne geldiğinde milletvekili Dilşat Canbaz ve Partizan okurları tarafından durdurularak aile ile görüşülmüş naaşın Dersim merkeze getirilmesi istenmiştir.

köye gönderilen çelenk, flama ve kızıl bez köye sokulabilmiş, Hasan yoldaşın tabutu kızıl beze sarılarak üzerine kanyla kızılaştırıldığı bayrak örtülerek mezarlığa getirilmiş, toprağa verildikten sonra mezara karanfiller bırakılmıştır. Yoldaşları tarafından yapılan anma töreninden sonra köyden ayrılan Partizan okurları yine polis tarafından durdurularak tutuklama ile tehdit edilmişlerdir.

Devletin Hasan yoldaşın cenazesine dönük gerçekleştirdiği abluka, baskının protesto edilmesi amacıyla Dersim merkezde basın açıklaması örgütlenmiştir. Açıklamanın yapılacağı sokak polis ablukasına alınmıştır.

Dersim'de kaldığımız sınırlı zamanda aldığımız duyular bu ablukeye Dersim merkez ve Hasan yoldaşın naaşının getirildiği Mazgirt dışında şehit düştüğü Ovacık'ta da devam ettiği, köylülerin gözaltına alındığı çatışma bölgesine yüzlerce asker ile yığınak yapılarak hava saldırılarının düzenlendiği yönündeydi. Yaylalara Dersim'den hiçbir yaylacının alınmadığı özellikle dışarıdan getirilerek yaylalara yerleştirilen unsurlar ile gerilla müca-

delesini sekteye uğratma gayesi ve Dersim halkını ekonomik olarak da yıpratarak ya topraklarını terk etmeye ya da işbirlikçiliğe zorlayan bir tutum geliştirmişti devlet. Bu saldırganlık Dersim'de ne kadar sessizlikle karşılanırsa da her elini sıkığımız insandan aldığımız tepki, ellerinden geleni yapacakları ve Hasan yoldaşın defnedilmesine katkı sunma isteğiydi. Dersim halkından, tüm bu saldırganlık karşısında yozlaşan, ihanetin çemberine girenler olduğu gibi, direniş geçmişine, halkın umudunu yüklediği gerillaya bağlılıkları koparılamamıştı.

Cenazeye katılmak için köy yollarından Mazgirt cemevine gitmeye çalışılmış ancak Mazgirt'in tüm giriş çıkışları kapatılarak yasaklamalar devreye girmiştir. Milletvekili dahi Mazgirt'e alınmayarak Valilik kararıyla girişlerin 4 gün kapatıldığı ifade edilmiştir. Köylüler dahi köylere sokulmamıştır. Yasak ve baskılara rağmen bir sonraki gün Hasan yoldaşın toprağa verileceği köye gitmek için devrimci kurumlara yeniden çağrı yapılmıştır. 5 Haziran günü yine Mazgirt'e doğru yola çıkmış fakat aynı ablukayla yeniden karşılaşılmıştır. Tüm yasak, baskı ve saldırılara rağmen Hasan yoldaşın son yolculuğuna katılma kararlığından vazgeçilmeyerek, yol olmayan patikalardan köye girilebilmiş, yasaklar sökmüştür. Yine farklı yollardan

Hasan yoldaş, düşmanın tüm abluka ve kuşatmasını elde silah ölümsüzleşerek karşıladığı, tüm kuşatmalara karşı gösterdiği kararlılık ve iradede öğrenerek onu son yolculuğuna uğurladık. Onların kavgasını büyütme şimdi bizim omuzlarımızda...

Bir Partizan Okuru

KAĞITTAN KAPLANLAR, ZULMÜN TİRANLARI VE HALKIN BAŞEDİLEMEZ ÖFKESİ!

Koronavirüs salgını gündemi yerini hızla ABD’de George Floyd’un katledilmesiyle başlayan isyana bıraktı. Tüm dünyanın gündemi ABD emperyalizminde yaşanan ırkçılık ve buna karşı geniş kitlelerin dinmeyen öfkesi olmuştur. Günlerdir salgının en çok etkilediği ABD’de kitleler sokakları terk etmiyor, kitlesel eylemlerle hem emperyalist ABD’ye hem de salgına meydan okuyor. Tarihsel olarak “Be-yaz Adam”ın kölecilik üzerine kurulu sisteminin tüm kalıntıları ile devam etmesi siyahilerin, Latinlerin, Kızılderililerin, Çinlilerin sistematik şekilde ırkçılığa maruz kalmasıyla devam ediyor. Buna karşı ise ABD’deki bu toplumsal kesimlerin özellikle de siyahilerin reaksiyonları bu ırkçılığa karşı hak ettiği düzeyde sert ancak sonuç üretmekten uzak bir örgütsüzlükle belli periyotlarla tekrarlanmaktadır. Bilhassa son otuz yıl içinde ABD’yi sarsacak ciddi kalkışmalar, toplumsal karşı duruşlar yaşanmıştır. Ancak bu hareketler politik ve ekonomik gerekçelere yaslansa da bir politik programa ve örgütlü bir yapıya sahip olmadığından “farkındalık” yaratmanın ötesine geçememektedir. Ancak dünya halklarından büyük sempati toplamakta, hareketin lümpen karakterine rağmen destek ve dayanışma oldukça güçlü olmaktadır. Bunun bir yanı emperyalist ABD’ye duyulan nefretken diğer yanı bu hareketlerin meşruluğu ve yıkıcı yapısıdır. ABD’de gelişen yıkıcı ve şiddete dayalı bu tür kalkışmaların topladığı sempati oldukça önemlidir. Emperyalist savaş makinası ve karşı-devrimci zorun en örgütlü gücü durumundaki ABD’de bu kalkışmaların dünya halklarına umut vermesi, güçlü olana karşı şiddetin meşruluğuna yönelik güçlü sempati olarak okunmalıdır.

George Floyd’un katledilmesiyle birlikte ortaya çıkan hareketin ve kalkışmanın önemli bir karakteri vardır ve oldukça anlamlıdır. Dünyayı kasıp kavuran adeta ölüm saçan ve korku iklimi yaratan Koronavirüs salgınının merkezi durumundaki ABD’de tam da salgının yaygın olduğu koşullarda milyonların sokakları zapt etmesi hiçbir korku ve endişenin kitleleri zapt edemeyeceğini göstermiştir. Bir yandan salgının yayılacağı tehdidi diğer yandan Trump’ın asker ve ulusal muhafızları isyana karşı görev çağırması kitlelerin hareketini durduramamıştır. Bu kitlelerin öfke ve tepkisinin ne boyutta güçlü, korku duvarını aşmaya ne kadar yakın olduğunu göstermiştir. İkinci nokta ise

salgının halk sağlığını yok sayan, emekçilere ağır ekonomik faturalar çıkaran tablosunun sisteme yönelen karakteridir. Bir kıvılcım ABD’de anti-faşist, ilerici kitlelerin harekete geçmesini sağlamıştır. Kuşkusuz bu kalkışmanın ABD egemen güçlerinin bir bölümü tarafından manipüle edilmesi, kendisine yedeklenmesi söz konusu olacaktır. Bu eksende hareket örgütlü bir yapıya bürünmeden, bir hedefe kilitlenmeden geri çekilebilecektir. Ancak içinden geçilen böylesi bir süreçte bu kalkışma dünya halklarının hafızasına cesaret ve umut olarak kazanacaktır da.

Bu kalkışmadan en fazla rahatsız olan ise, her fırsatta ve durumda ezilenlerin şiddetini kınamaktan geri durmayan Türk egemenleri ve liberalleri olmuştur. “Haklılar ama şiddet olmamalıydı” diyen demokrasiyi AKP karşıtlığına demirleyen egemen sistemin liberalleri ile AKP yandaşı yalakaların her toplumsal harekette komplo teorisi arayan ve gelip kendilerini vuracağından korkan yaklaşımları ibretlik birer vesika olarak hafızalara kazanmıştır.

NORMALLEŞME KAVGASI MI? KAVGANIN NORMALİ Mİ?

Dünya çapında yaşanan ekonomik, politik kriz ve buna çarpan etkisi yaratan aynı zamanda sosyal bir krize neden olan koronavirüs salgınında tüm dünya “normalleşme”ye doğru adımlar atmaktadır. Normalleşme adımlarının yine “halk sağlığına” rağmen atıldığı, ezilenlere ve emekçilere yönelik saldırı paketleri ile hayata geçmesi söz konusudur. Dünyanın bu eğilimine ve yönelimine Türk hakim sınıfları da hızla ayak uydurmuştur. Salgına dair verileri kitlelerden gizleyen emperyalist-kapitalist sistem ve tüm uşak rejimlere faşist diktatörlükte dahildir. Salgın verilerinin bir bütün olarak ekonomik, sosyal yaşamı normalleştirme ölçülerine doğru koşar adım gitmesi, özellikle süreci “fırsata çevirmeye çalışma” hevesi, verilerin gizlenmesi gerçekliği ile bakıldığında meselede manipülasyonun boyutuna dair fikir vermektedir. Salgına karşı tedbirler tartışması ise AKP içindeki gerginliği ve manipülasyona dair tabloyu bize göstermektedir. Sağlık Bakanı 6-7 Haziran için sokağa çıkma yasağı olmayacağını ilan ederken, İçişleri Bakanı SS aynı gün sokağa çıkma tedbiri alındığını açıklamış biraz sonra ise Tayyip Erdoğan bu kararı kaldırmıştır. İçişleri Bakanı’nın ilk sokağa çıkma ilanında oluşan tablo sonrası istifasını vermesi ve Erdoğan’ın ret etmesinden sonra, SS’in bu defa “düzeltilmesi” alınan tedbirlerdeki çelişkili tablodan

kaynaklı hem salgının ne boyutta olduğuna dair bir işaret hem de iç hesaplaşma ve mücadelenin trmandığını göstermektedir. İçişleri Bakanı SS’nin gerillaya yönelik imha operasyonlarında valiliklerden ve jandarma genel komutanlığından rol çalarak “açıklamalar yapması”, şovenizme yaslanarak “başarı” karnesini doldurma çabası ise dikkatlerden kaçacak gibi değildir.

AKP-MHP faşist egemen bloğu bir yandan kendi iç dalaşını, ekonomik-politik krizi yönetmeye çalışırken diğer taraftan halk güçlerine saldırılarına ara vermemekte, diğer faşist klik Millet İttifakına ayar vermektedir. HDP’li Leyla Güven ve Musa Farisoğlu’nun kesinleşmiş cezaları olduğu gerekçesiyle vekillikleri düşürülmüş ve hapse atılmışlardır. CHP’li Enis Berberoğlu’nun vekilliği de aynı şekilde düşürülmüş ancak salgın riski gerekçesiyle ev hapsine çevrilmiştir. Leyla Güven de tutuklanmasının ardından kısa bir süre sonra tahliye edilmiştir. Faşist klikler arası mücadelede AKP-MHP bloğu, CHP kliğinin direncini düşürmek için Berberoğlu üzerinden açık mesaj vermektedir. HDP’ye yönelik saldırı ise Kürt hareketine yönelik her cepheden kuşatma, etkisiz kılma ve felç etme operasyonunun bir parçası olarak görülmelidir. HDP’li belediyelere kayyum atamak, milletvekillerini hapse atmak faşist diktatörlüğün rutini olmuştur. HDP’nin “son vekil kalana kadar meclisi terk etmeyeceğiz” açıklamaları ile Kürt ulusunun legal haklarına yönelik bu aşağılamaların ve saldırıların durdurulamayacağı açıktır. Faşist diktatörlüğün, daha fazla pervasızlaşma, parlamentarizmle sürdürme ve diyet ödetme operasyonu devam edecektir.

LİBYA, SURİYE, AKDENİZ VE EMPERYALİZME DAHA FAZLA UŞAKLIK!

Faşist diktatörlük, dış politikada ise dikkatlerini Suriye, Libya ve Akdeniz’de odaklamıştır. Libya’da Sarrac hükümetine verilen desteğin asker gönderme ile ileri noktaya taşınması ve Batı emperyalistlerinin bilhassa ABD’nin buna yönelik açık desteği ile Hafter’e karşı bir ilerleme kaydedilmiştir. Aslında kaydedilen ilerleme artık Libya’nın geri dönülmez şekilde bölünmesinin ilerletilmesidir. Her ne kadar şu aşamada Hafter, ABD’nin Suudi Arabistan, Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri’ni frenlemesi ile gerileme yaşasa da Rusya, ABD ve AB emperyalistlerinin Libya hesapları ve çatışmaları buranın kolay durulmayacağını göstermektedir. Bu anlamda kaydedilen her yeni gelişme çözüm üreten değil bölünme, ayrışma-

yı ve çatışmaları daha fazla olgunlaştıran sonuçlar doğurmaktadır. 8 Haziran günü Erdoğan yaptığı açıklamada Rusya’nın Hafter’i desteklediği ve ABD ile yepyeni bir ilişki dönemine girebileceklerini ilan etmiştir. Türk hakim sınıfları Libya hamlesi ile ABD’den olur ve destek alan konuma gelmiş gözükmektedir. Aynı şey Suriye’de İdlib politikası için geçerlidir. Türk hakim sınıflarının ABD’nin desteğini almasında en önemli faktörlerden birisi de her an savaşa hazır olan konumlanışıdır. Bu bağlamda Suriye, Libya ve Akdeniz’de ateş çemberinin en çok içinde olan konumlanışla emperyalistler için en kullanışlı duruma gelmiştir.

Türk egemen sınıfları bu süreçte şovenist argümanlara kesintisiz şekilde ihtiyaç duymaktadır. Zira içerde ekonomik-politik krizi yönetmek için buna ihtiyaç duyarken dışarda askeri saldırı politikası için büyük bir ihtiyaç söz konusudur. Geniş kitleleri bir yandan sopa korkusuyla diğer yandan da şovenizm uyuşturucusu ile uyuşturma peşindedir. Kürt düşmanlığı, yedi düvelle kavga görüntüsü, dün var olan camilerin bile dolmadığı iddiasıyla “Aya-sofya”nın açılmasını yadsıyıp bugün “inşallah açacağız” söylemi, gerillaya yönelik binlerce operasyondan sonuç alınan bir kaçının pohpohlanması vs hepsi şovenizmi besleyip büyütme için kullanılmaktadır.

Faşist diktatörlüğün tüm kuşatma, imha ve topyekün saldırılarına rağmen direniş, mücadele ve biat etmeme tutumu azımsanmayacak bir toplumsal kesim için geçerlidir. Bu kesimler henüz hareketli değildir. Örgütsüz ve dağınıktır. Ancak duyarsız, gözünü kapatmış ve kaderine razı gelmiş değildir. Öfke bileyleyenmekte, çelişkiler boyutlanmaktadır. Geniş kesimlerin mücadele arayışı ve yönelimi vardır. Tam da tepeden trnağa ülkede ve bölgede silahla ve savaş aygıtlarıyla donanmış karşı-devrim karşı devrim cephesinden verilecek sese kulaklar kabartılmış, gözler yönelmiştir. Bu ortamda Halk Savaşçısı Hasan Ataş’ın (Şerzan) Dersim dağlarında silah elde faşizme meydan okuyan ölümsüzlüğü büyük bir öneme sahiptir. Ordusu olmayan bir halkın karşı-devrim karşısında zayıf, çaresiz olacağının bilincinde olan bir partinin neferi olarak ölümsüzlüğü kucakladı Şerzan. Tüm imha ve yok etme saldırısı altında Şerzan’ın ölümsüzleşmesi umudun sönmediğini göstermektedir. Karşı-devrimci zora karşı Halk Savaşı yolunda devrimci zorun vurgusu bir kez daha yapılmıştır. Faşizm yenilmelidir, yenilecektir.

50. Yılında 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

Yolumuza Işık Tutmaya Devam Ediyor

1 5-16 Haziran büyük işçi direnişinin 50. yılını işçilerin kazanılmış haklarına dönük saldırılarla, pandemi sürecinde hâkim sınıfların işçi sınıfını ölüm pahasına üretime zorlaması ve bunun normalleştirilmeye çalışılmasıyla karşılamaktayız. Bunun içindir ki 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yarattığı direniş, hak arama ve hesap sorma bilinci şimdi her zamankinden daha çok önem kazanmaktadır.

Dünyayı saran pandemi süreci kapitalizmin krizini daha da derinleştirmiş, egemen sınıflar derinleşen krizin sonuçlarını işçi-emekçilerin sırtına yıkarak onları açlığa, sefalet, işsizliğe mahkûm etmişti. İşçi sınıfı ve halkı baskı altında tutma, korku duvarları örme adına bu süreçte egemen sınıflar ırkçılığı, militarizmi körüklemeye yeltenmekte, pandemiye fırsata çevirerek işçi sınıfının kazanılmış haklarını tırpanlanmaya, gasp etmeye başlamıştır.

Amerika, Fransa, İngiltere gibi emperyalist ülkelerde ve daha birçok ülkede egemen sınıfların politikalarına karşı isyan ve başkaldırı eylemleri gündeme gelmiş, emeğe yönelik saldırılar ve ırkçı saldırılara karşı direniş ortak bir potada birleşmeye başlamıştır.

Yaşadığımız topraklarda da baskı ve zor aygıtının her alanda kendini hissettirmesi tesadüf değildir. Türkiye'nin zayıf ekonomik yapısı nedeniyle pandemi sürecinde üretim ve ticaretin kısmi bile olsa durması göze alınamamış, egemen sınıflar 'normalleşme' adı altında işçi sınıfı ve halka ölümü dayatmıştır. Koronavirüs gelinen noktada işçi sınıfının bir "hastalığı" haline dönüşmüştür. Bu süreçte binlerce işçi, işsiz bırakılarak açlığa terk edilmiştir. Devlet işten atma yasağı ilan ederken ücretsiz iznin önünü açmış, 1.170 TL gibi bir sefalet ücreti işçi sınıfına dayatılmıştır. Yine binlercesi bu süreç içerisinde İŞKUR ve PTT kapılarında devlet tarafından

sözü verilip yatırılmayan 'yardımları' beklemeye koyulmuştur. Egemenler bu süreç içerisinde patronlara yardım fonlarını açarken işçilerin kısa çalışma ödeneği, işsizlik maaşı, ücretsiz izin desteği paralarını ödememiştir.

Sendikalar ise bu süreçte neredeyse

aynı tavrı sergilemeye çalışıyorlar. Pandemi süreci sendika bürokrasilerinin durduğu noktayı gösteren önemli bir ölçüt olmuştur. İşçi ve emekçiler sendika ağalarının gerçek yüzünü görmediği müddetçe de bu olumsuz tavır sergilenmeye devam edecektir.

koymuştur.

Bugün gelinen noktada 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ortaya çıkardığı derslerin kavranması, işçi sınıfı mücadelesinin bu dersler ışığında yürütülmesi zorunludur. Egemen sınıfların her alanda saldırılarını bo-

yutlandırdığı ve daha da boyutlandıracağı ortada olduğu böylesi bir süreçte zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan işçilere devrimci bilinç taşıma ve yeni 15-16 Haziran'ları yaratma gücüyle hareket etmeliyiz. Pandeminin işçi sınıfı ve emekçilere etkisi kendini göstermeye başlamıştır ve ilerleyen zamanda başta işsizlik ve sefalet olmak üzere sınıfın sorunları daha da katlanarak büyüyecektir. Bu aynı zamanda daha fazla sömürü, hastalık, işçi cinayeti ve hak gaspı demektir. İşçi sınıfı ve halkın, faşist zorbalıkla bastırılan tepki ve eylemi, daha uzun süre bu şekilde kontrol altında tutulamayacaktır. Bu noktada çelişkileri keskinleştirmek, her alan-

da sınıfı örgütleyerek sınıf bilinçli bir hareketin koşullarını zorlamak devrimci sendikal anlayışların da ertelenemez bir görevidir. Yeni 15-16 Haziranları, sınıfın yıkıcı ve dönüştürücü gücünü ortaya çıkarmanın yolu işçi sınıfı ve emekçilerle birleşmekten, onların çelişkileriyle yanıp tutuşmaktan geçmektedir. Gelecek günler sınıf mücadelesinin gelişimi için elverişli koşulları geliştirmektedir ve her şey sınıf devrimcilerinin bilinçli çabasında düğümlenmektedir.

Şan Olsun 15-16 Haziran'ı Yaratan İşçi Sınıfına!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi Yolumuza Işık Tutuyor!

Ne Salgın Ne Açlık, Çözüm Örgütlü Mücadele!

Birlik Mücadele Zafer!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

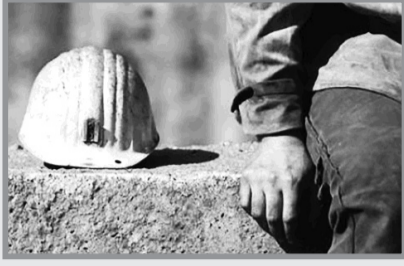
sefalet ücretlerini destekler hale gelmiştir. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın patronlara "lütfen işçi çıkarmayın" diye yalvarması, DİSK Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun sefalet ücreti olan kısa çalışma ödeneğiyle övünmesi, işçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikalar işçilerin en temel haklarını korumaktan, saldırılara dur demekten dahi aciz kalmıştır. Sendika bürokrasisi, işçi sınıfının mağduriyeti, hak gaspını, açlığı ve sefaleti en çok yaşadığı bu süreçte direniş sloganlarını yükseltmek yerine sınıfın sorunlarını derinleştirmiştir. Sendikaların artık devletin sözcülüğüne soyunması, işçi sınıfının haklarının tırpanlanmasına kapı aralaması, sınıfa kendi yılmalarını aşıl原因 olarak sınıfı pasifizme sürüklemeye çalışması su götürmez bir gerçektir.

Dünkü DİSK bürokratları nasıl ki işçi sınıfını oyalamaya ve satmaya çalıştıysa bugünkü DİSK bürokratları da yüzlerine devrimci maskesini takip

15-16 Haziran'da işçi sınıfı devletin zorbalarına, DİSK ağalarının teslimiyetçi, devletçi politika ve engelleme çabalarına rağmen canla, başla direnmiş ve mücadele etmiş olsa da sonuçta şanlı eylemi bastırılmıştır. Ancak 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi bizlere çok önemli dersler bırakmış, bu anlamda yolumuza ışık tutmuştur.

BULUNDUĞUMUZ SÜREÇ VE 15-16 HAZİRAN'IN ÖNEMİ

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi işçi sınıfına hak arama yolunun egemen sınıflara karşı mücadele etmek, sokak sokak çatışmak, direnmek olduğunu göstermiştir. 15-16 Haziran, işçi sınıfına sendika bürokrasisinin teslimiyetini gösterirken sınıfın sendika ağalarını da aşarak ve geride bırakarak mücadeleyi kuşanma yolunu göstermiştir. 15-16 Haziran bizlere sağlam örgütlülükle mücadelenin her koşulda yürütülebileceğini göstermiştir. 15-16 Haziran bir kez daha işçi sınıfının önderlik misyonunu ortaya

İşçilere reva görülen 'normal': İşçi cinayeti, iş kazası, virüs, karantina...

HABER MERKEZİ- Devletin 1 Haziran'la birlikte başlattığı "normalleşme" adımları salgının en çok etkilediği işçi sınıfı nezdinde yeni tehlikeleri de içinde barındırıyor. Devlet ve partonlar "mesafeli üretim" adı altında salgına karşı gerekli tedbirlerin alınacağını iddia etse de işçiler en "basit" nedenlerle ölmeye, yaralanmaya ve hastalanmaya devam ediyor.

İnşaat İşçileri Sendikası'nın paylaştığı bilgilere göre, Kırıkkale'nin Karakeçili ilçesi Fatih Sultan Mehmet Mahallesi'nde bulunan çekirdek fabrikasında bakım onarım işleri yapan ve teknik servis elemanı olarak çalışan Mustafa C. isimli işçi, helezon makinesine sıkışarak hayatını kaybetti.

Sakarya'da otoyol şantiyesinde çalışan inşaat işçisi Yıldırım Keçe, iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Esenyurt Barbaros Hayrettin Paşa Mahallesi'nde bulunan bir inşaatın kanalizasyon çalışmasında toprak kayması meydana gelmesi sonucu inşaatta çalışan 55 yaşındaki Mehmet Karakoca, toprağın altında kaldı. İşçi, itfaiye ekipleriyle kurtarıldı.

Antalya'nın Kaş ilçesinde çalışan ve 20 gün önce Elmalı ilçesindeki ailesinin yanına geleceğini söyleyerek ortadan kaybolan PTT emekçisi Uğur Tayman'ın (29) cansız bedeni, dün yonca tarlasında bulundu.

Sakarya'da bulunan Geyve tekstil fabrikasında çalışan bir kadın işçide koronavirus tespit edilmesi üzerine aynı bantta çalışan 10 kadın işçi karantina altına alındı.

Bandırma'da bulunan Banvit tavuk fabrikasında 12 işçiyle başlayan korona yayılıyor, ama üretim sürüyor.

Pamuk tarlasında kölelik: 10 saat çalışan işçilerin yevmiyesi 52 TL

HABER MERKEZİ- İşçi sınıfı kölelik Antakya'daki Ziraat Odaları İl Koordinasyon Kurulu, ildeki pamuk çapa retlerine mahkum edilmeye devam ediyor. Asgari ücretin açlık sınırının altında olduğu, milyonlarca işçinin asgari ücretle çalıştığı ve çalışırken iş cinayetinde hayatını kaybettiği "ucuz iş gücü" olan ülkemizde, pamuk tarlalarında çalışan işçilere 52 TL yevmiye reva görülüyor.

Antakya'daki Ziraat Odaları İl Koordinasyon Kurulu, ildeki pamuk çapa retlerine mahkum edilmeye devam ediyor. Asgari ücretin açlık sınırının altında olduğu, milyonlarca işçinin asgari ücretle çalıştığı ve çalışırken iş cinayetinde hayatını kaybettiği "ucuz iş gücü" olan ülkemizde, pamuk tarlalarında çalışan işçilere 52 TL yevmiye reva görülüyor. 06.30'da işe başlayacak olan işçi, 16.30'dan önce işi bırakırsa, yevmiyesi kesilecek.

Tarım işçilerini taşıyan kamyon şarampole yuvarlandı: 2 işçi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Aydın'ın Karpuzlu ilçesinde tarım işçilerini taşıyan kamyonun şarampole devrilmesi sonucu 2 işçi hayatını kaybetti, 1'i ağır 8 kişi yaralandı.

Ulukonak mevkisinde yola çıkan ineğe çarparak şarampole devrildi. Haber verilmesiyle olay yerine jandarma ve sağlık ekipleri sevk edildi. Kazada kamyonun kasasında mısırların arasında yolculuk eden tarım işçileri Mahsun Altıntaş ile Oktay Ceylan'ın olay yerinde hayatını kaybetti.

'İşsizlik yüzde 33'e; işsiz sayısı 11,7 milyona yükselecek'

HABER MERKEZİ- ODTÜ ve Bilkent'ten iki profesörün hazırladığı rapor; Türkiye'de işsizliğin yüzde 33'e yükseleceğini, hane halkı gelirin yüzde 46 azalacağını ortaya koyuyor.

ODTÜ Öğretim Görevlisi Prof. Dr. Ebru Voyvoda ve Bilkent Üniversitesi'nden Prof. Dr. Erinç Yeldan'ın hazırladığı Covid-19 Raporu, salgının gayri safi yurt içi hasılda (GSYH) yüzde 26,7, toplam istihdamda ise yüz-

de 22,8'lik kayba neden olacağını ortaya koyuyor.

Çalışmada işsizlik oranı yüzde 14 düzeyinden yüzde 33'e yükseleceği, işsiz sayısının 4,7 milyon kişiden 11,7 milyona çıkacağı vurgulandı. Tüm bu gelişmelerin sonunda hane halkı harcanabilir gelirlerinin 2019'a göre yüzde 46 düşeceği tahmin ediliyor. Rapora göre, bu büyük çöküşün gelir eşitsizliklerini daha da derinleştirmemesi için halka dağıtılacak doğrudan bir gelir desteğinin faydası, maliyetinden çok daha fazla olur.

MTN Plastik'te işten atmalara karşı eylemler sürüyor

HABER MERKEZİ- MTN Plastik patronlarının polis eşliğinde baskılarını arttırdığı fabrikada, sendikalaştıkları için işten atılan işçiler fabrika önündeki eylemlerine 6 Haziran'da

da devam etti.

Tekirdağ Çerçezköy'de bulunan MTN Plastik fabrikasında işten atma saldırısına karşı her gün vardiya girişi çıkışlarında fabrika önüne gelerek eylem yapan direnişçi işçiler bugün de eylemlerini sürdürdü. 6 Haziran'da ayrıca direnen işçiler ve ailelerinin yanı sıra direniş yerine Trelleborg, Tristone ve Hakan Plastik'ten sendika tem-

silcileri ve işçiler de gelerek destek verdi.

İşçilerin işten atma saldırısı karşısında mücadeleyi seçmesi ile beraber, patronun da baskıları artıyor. Yeni işten çıkarılan işçilerle beraber toplam olarak işten çıkarılan işçi sayısı 35'i bulmuş durumda. İşten atma saldırısının yanı sıra MTN Plastik patronları, içerideki işçilerle direnişçi işçilerin bağını kesmek için fabrika önüne fabrika yapımlarında kullanılan beton blokları dizerek set çekmeye çalışıyor.

Bekçilerin yetkilerini genişleten 7 madde TBMM'de kabul edildi

HABER MERKEZİ- Halka yönelik saldırıları nedeniyle gündeme gelen bekçilerin yetkileri genişletildi, yasa teklifinin yedi maddesi kabul edildi. Çarşı ve mahalle bekçilerine yönelik düzenlemenin birinci bölümündeki 7 madde TBMM'de kabul edildi.

Toplam 17 maddeden oluşan teklifin tümü üzerindeki görüşmeler önceki gün tamamlanmıştı.

Teklifte göre, "genel kolluk kuvvetleri"ne yardımcı olmak üzere emniyet ve jandarma teşkilatları bünyesinde "silahlı bir kolluk" olarak çarşı ve mahalle bekçileri istihdam edilecek. Emniyet ve jandarma teşkilatlarında istihdam edilen çarşı ve mahalle bekçilerinin amirleri meslek hiyerarşileri içinde tespit edilecek.

Partizan Emektarı Sultan Karadaş Yaşamını Yitirdi

HABER MERKEZİ- Partizan geleneğinin emektarı Sultan Karadaş 8 Haziran günü, 67 yaşında yaşamını yitirdi.

Sultan Karadaş'ın cenazesi Esenyurt'ta bulunan Kars Geçit Köyü Derneği'ne getirilene tören düzenlendi. Törenin ardından Karadaş'ın cenazesi Esenyurt Örnek Mahallesi Mezarlığı'nda toprağa verildi. Partizan ve PŞTA'nın da yer aldığı cenaze töreninde PŞTA tarafından bir konuşma gerçekleştirilerek, Karadaş'ın Kaypakkaya geleneğine olan bağlılığı vurgulandı.

Polisten işkence yanıtı: 'İnce arama', 'Orantılı güç'

HABER MERKEZİ- Bağlar'da gözaltına alınan M.E.C.'ye emniyette yapılan işkencenin görüntülerinin yayınlanmasının ardından Urfa ve Diyarbakır Baroları işkenceye soruşturma başlatılmasını istedi. Emniyet Müdürlüğü ise söz konusu işkenceye ilişkin yaptığı açıklamada, "ince arama" yapıldığı ve "orantılı güç" kullanıldığı söyledi.

Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde açtığı ateşle Atakan Arslan isimli polisin ölümüne neden olduğu gerekçesiyle gözaltına alınan M.E.C., götürüldüğü Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye maruz bırakıldı.

M.E.C., bir odada çıplak bir halde yüzükoyun yere yatırılmış halde görülüyor. Fotoğraf kadrajında polis copu da görülürken, odada sadece ayakları görünen üç kişi bulunduğu anlaşılıyor. Bu üç kişiden birinin M.E.C.'nin sırtına bastığı da görüntüde yer alıyor.

TC'DEN İŞKENCE YANITI: ORANTILI GÜÇ

Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü işkenceye dair yaptığı açıklamada, fotoğraflanan işkence ise "ince arama" olarak nitelendirildi, işkence ise "orantılı güç" olarak savunuldu. Açıklamada, kendisi teslim olan M.E.C.'nin polise jiletle saldırdığı iddia edildi.

"İlgili adli birime intikal ettirilen M.E.C. isimli şüpheli şahsın, ekip otosunda ağızdan jilet çıkarmasıyla oluşan makul şüphe nedeniyle, kendisinin ve görevlilerimizin güvenliği sağlamak adına ince arama yapılacağı esnada direnmesi üzerine orantılı güç kullanılarak kıyafetleri çıkartılmış ve iç çamaşırının bel bölümünki lastik kısmında bir adet jilet daha bulunmuştur.

Gençlik örgütlerinin yürüyüşüne polis saldırdı

HABER MERKEZİ- Gençlik Örgütleri'nin "Normaliniz polis şiddetidir" şiarıyla yapmak istediği açıklamaya polis saldırarak, iki YDG okurunun da aralarında olduğu 29 kişiyi gözaltına aldı. Buna rağmen açıklama yapan gençler, "Kattillerden hesap soracağız" dedi.

Gençlik Örgütleri'nin, artan polis şiddetine dikkat çekmek için Kadıköy Boğa Heykeli

önünde yapmak istediği açıklamaya polis saldırdı. Kırtasiyeciler Sokak'tan "Normaliniz polis şiddeti" pankartı açarak Boğa Heykeli'ne doğru yürüyüşe geçen gençlerin bir süre sonra önü polis tarafından kesildi. Polis Kadıköy Kaymakamlığı'nın yasa kararını gerekçe göstererek açıklamaya izin vermeyeceğini söyledi. Bunun üzeri-

ne gençler açıklama yapmakta ısrar edince polis gruba kalkan ve coplar ile müdahale etti. Saldırı esnasında 29 kişi gözaltına alınırken, gözaltına alınanlar yerlerde sürüklenerek polis aracına götürüldü.

Gözaltına alınanlar Kadıköy Rıhtım Karakolu'na götürülürken diğer kitle Eğitim Sen 2 No'lu Şube önünde bir araya gelerek yaşanan polis saldırısını protesto etti.

Sürüklenerek gözaltına alınan ve otobüste darp edilen gençler aynı günün gecesinde serbest bırakıldı.

İngiltere ve ABD'de köle tüccarlarının heykelleri yıkıldı

HABER MERKEZİ- ABD'nin Virginia eyaletinde halk, Amerikan İç Savaşı sırasında Konfederasyon Ordusu komutanlarından olan ırkçı Williams Carter Wickham'ın anıtını yıktı.

Wickham heykeli, 1891 yılında Virginia'nın başkenti Richmond'da dikilmişti. Richmond, 1861-1865 İç Savaş sırasında kölelik taraftarı güney eyaletlerin başkanı olarak gösteriliyordu. Wickham, Konfederasyon ordusunun generali ve politikacıydı.

CBS6 televizyonunun aktardığına göre, Cumartesi akşamı protestolar sırasında halk 129 yıllık heykeli yıktı ve tabanına da grafiti çizdi.

Stuttgart'ta on binlerce kişi ırkçılığa karşı yürüdü

ALMANYA- Almanya'nın Stuttgart şehrinde ABD'de polis şiddeti ve ırkçılık karşıtı eylemlerle dayanışma mitingi ve ardından korsan yürüyüşü düzenlendi. On binlerce kişi dövizlerle Stuttgart Schloßgarten'de buluştu. Oldukça geniş kesimlerin desteklediği eylemde ABD'deki ırkçı polis saldırısı ve Almanya'daki ırkçı, yabancı düşmanı politikalar teşhir edildi.

Halk Savaşçısı Hasan Ataş Dersim'de Ölümsüzleşti

DERSİM- Halk Savaşçısı Hasan Ataş (Şerzan) 2 Haziran günü akşam saatlerinde Dersim-Ovacık'a bağlı Büyükköy-Hacıbirim kırsalında TC ordusu ile yaşanan çatışmada ölümsüzleşti.

Ovacık Hacıbirim Mezrası'nda çıkan çatışmanın ardından Ovacık'a bağlı Büyükköy'de yaşayan dört köylü gözaltına alındı. Gözaltına alınan köylülerin askerler tarafından tehdit edildiği öğrenildi. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, tüm Dersim halkını cenazeyi sahiplenmeye çağırdı.

Malatya ATK'ya götürülen cenazeyi almaya giden aile, ilçe kaymakamı ve jandarma komutanı tarafından cenazeye sadece ailenin katlabileceğini aksi durumda cenazeyi vermeyecekleri yönünde tehdit edildi.

İLÇEYE GİDEN YOLLAR KAPATILDI

TC devleti Mazgirt Merkez'e giden ana yolu, Bulgurcular ve Lazvan girişini kapattı. Askerlerin konuşlandığı noktalarda cenazeyi karşılamak için Mazgirt Cemevi'ne gitmek isteyenler engellendi.

Dersim Merkez'den Cuma günü (5 Haziran) gerçekleşecek olan tören ve cenazeyi karşılamak için yola çıkanlar, karakol ve asker noktalarındaki kimlik kontrolü tacizinin ardından yoldan çevrildi. Mazgirt Merkez'e giden 3 yolu da kapatan askerler, yalnızca cenaze aracının geçişine izin verdi. Cenaze aracı polis ve asker konvoyu eşliğinde Mazgirt Cemevi'ne götürüldü.

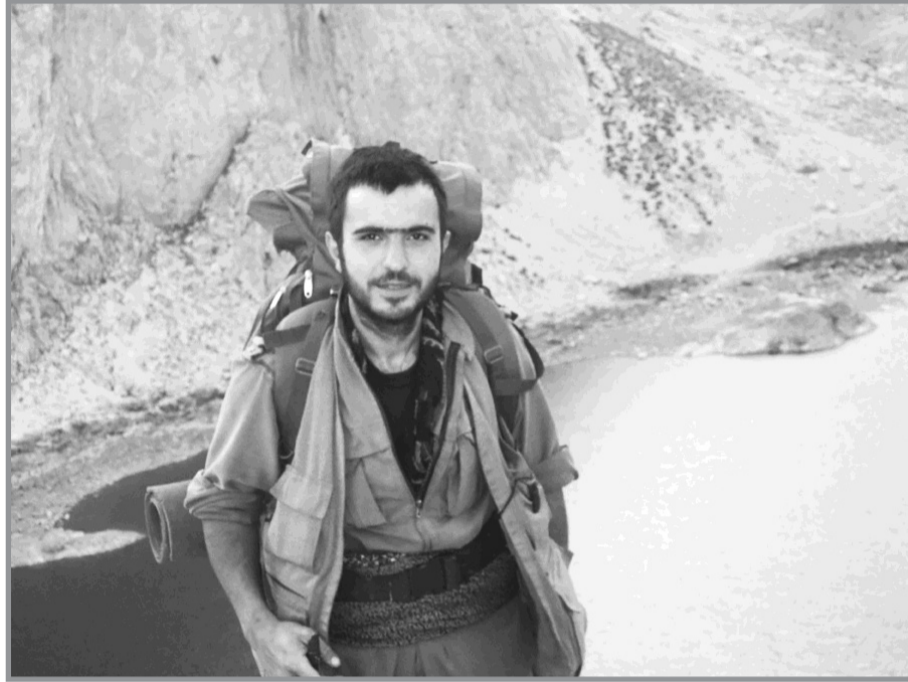
Sivil polislerin de olduğu Mazgirt ana yolu üzerindeki karakolda, araçtan indirilen bir Partizan okuru "Size açıklama yaptırmayacağız, yaparsanız vurulmayı göze alın" denilerek tehdit edildi.

MAZGİRT'E GİRİŞLER VALİLİĞİN KARARIYLA ENGELLENDİ

Partizan'ın çağrısıyla 5 Haziran günü sabah saatlerinde merkezden yola çıkan kitlenin önü Mazgirt girişinde kesildi. SMF'li milletvekili Dilşat Canbaz dahil giden kitlenin Mazgirt'e girişine izin verilmedi.

HALK SAVAŞÇISI HASAN ATAŞ AİLESİ VE YOLDAŞLARI TARAFINDAN TOPRAĞA VERİLDİ

4 Haziran akşam saatlerinde Mazgirt

merkeze getirilen Hasan Ataş'ın cenazesi 5 Haziran'da cemevinde düzenlenen törenin ardından Otlukaya (Pulhan) köyünde toprağa verildi.

Mazgirt Cemevi'nde dini vecibelerin yerine getirilmesinin ardından Ataş'ın cenazesi kızıl beze sarılı tabutla köyüne götürüldü. Halk Savaşçısı Hasan Ataş'ın mücadelesinin devam ettirileceği ifade edildi. Halk savaşçısı Hasan Ataş, ailesinin, dağ yollarından köye ulaşan Partizan okurlarının ve köylülerin katılımıyla toprağa verildi. Mezara karanfiller bırakılırken, ailesi ve yoldaşları tarafından Hasan'ın onurlu mücadelesinin sahiplenildiği ve devam edeceği belirtildi.

"ŞERZAN YOLDAŞ..."

TKP/ML MK-SB (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro) tarafından ikk-online1.net sitesinde yapılan açıklamada, "Hasan Ataş yoldaş, 1990 yılında İskenderun'da doğmuştur. Aslen Dersim Mazgirt Pulan (Otlukaya) köyünden olan yoldaş, 2009'un sonlarında üniversitede okurken TMLGB saflarında örgütlenmiştir. 2010 yılında Halk Ordusu saflarına katılmıştır. Gerilla içinde verilen her görevi tereddütsüz yerine getiren yoldaş, pratiğiyle partiyeye, yoldaşlarına, halkına bağlılığın en güzel örneklerini sergilemiştir. Çeşitli askeri eylemlerde görev alan Şerzan yoldaş, 24-28 Kasım 2016'da Aliboğazı'nda ölümsüzleşen on iki yoldaşın ardından 1 Haziran 2017'de üç askerin öldürüldüğü misilleme eyleminde de aktif olarak görev almıştır. Kitleler-

le güçlü bağlar kuran Şerzan yoldaş, yazdığı şiir, anı anlatı ve öykü çalışmalarıyla da gerilla alanını en canlı haliyle kitlelere taşımasını bilmiştir." ifadeleri kullanıldı.

Açıklama şu şekilde sona erdi: "Partimiz bu savaşın ülkemiz coğrafyasındaki kurmay öncüsüdür. Partimiz her türden burjuva ideolojinin kuşatmasını, temsil ettiği proletaryanın ideolojisiyle yarmıştır. Bu duruş ölümsüzleşen yoldaşlarımızda cisimleşerek büyüyor, yetkinleşiyor. Halk Savaşı ile yolunu bulan devrimci çizgimiz, yoldaşlarımızın silah elde tüm kuşatmalara meydan okumasıyla bizi onurlandırıyor, acıya sarıp, umudu kuşatan bir hatta kenetliyor. Bu yolu, çizgiyi ve duyguyu geride kalanlara miras bırakmıştır ölümsüzlerimiz. Korkunun duvarlarını sloganlarıyla dövenler, karanlık kuşatmaları silahlarından çıkan kızıl mermilerle aşanlar açacak yürünecek yolu. Onlarla dövülecek, onlarla büyüyecek ve onlarla kazanacağız."

PŞTA: ACINI DA ÖFKENİ DE CÜRETİNLE TAŞIYACAĞIZ!

Hasan Ataş'ın ölümsüzleşmesinin ardından Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri bir açıklama yayınladı. Hasan Ataş'ın şiirinin paylaşıldığı açıklamanın bir kısmı şu şekilde:

"Gidin söyleyin turnalar

Sen de rüzgar

Gidip söyle,

Dağlardan ovalara...

Bizlerden onlara...

Yoldaşlarımızın ardılları söyleyin,

Düşlerini anlatın

Onlara onlar gibi

Olanlara

Deyin ki

Onlara, onlar gibi olanlara;

Düşleri sınırsız

Yaşamları sonsuzdur Onların.'

(Hasan Ataş)

Genç ömürlerinde tüm insanlığın kurtuluşunun yükünü sırtlamışlardı. Öyle cesurca taşındılar, öyle yiğit düşümler toprağa. Bugün yaşamı sonsuz olan evlatlarımızdan birini daha sonsuzluğa uğurluyoruz.

Bilincinde 'beni' silip halkına, partisine, yoldaşlarına karşı bağlılıkla yüreğini doldurmuş şehidimizin yaşamından öğreneceğimiz çok şey var muhakkak. Bunun en başında halk sevgisi, partiye bağlılık, devrime olan inanç gelmektedir.

'Yaşamım sonsuzdur benim' diyerek gönderdiğin kavga selamın halkın, yoldaşlarındır artık. Sen de bil ki acını da öfkeni de öyle cüretle taşıyacağız, lekesiz. İdeallerini gerçek kılmaya kadar sürecek bu kavgada, adın siperlere yazılmıştır."

HASAN ATAŞ MİLİTANLAR TARAFINDAN ANILDI

TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist) militanları tarafından Dersim'de ölümsüzleşen Hasan Ataş (Şerzan) için Gülsuyu'nda yazılma çalışması gerçekleştirdi.

Okyanustan Yayılan İsyân Dalgası ve TC'nin "Güvenlik Toplantısı"

Dünyanın birçok yerinde isyanlar patlak vermeye devam ederken geçtiğimiz günlerde TC devleti bir güvenlik toplantısı gerçekleştirdi. Bu toplantıya TC devletinin üst düzey isimleri katıldı. Bu isimler arasında "dışarıyla" ilişkileri yürüten Dışişleri ve "içeriyi" yöneten İçişleri Bakanı da yer aldı.

Toplantının adında geçen "güvenlik" elbette ki halkın güvenliği değil. Halkın yoksulluk ve salgınla boğuştuğu bu dönemde güvenlik sistem için "ancak" kısmi güvencenin dahi sağlanamadığı koşulda işlev kazanır. Bu kısmi güvence, yani kısıtlı sosyal haklar, devletin kriziyle daima sınırları daralan haklardır. Örneğin, salgınla birlikte bir düzenlemeyle işten atılmaları yasaklandı fakat "ücretsiz izin" önü açıldı. Ücretsiz izinde verilen maaşı ise milyonlarca işçi çeşitli uygunluk kriterleri nedeniyle alamadı. Alanlar ise bu ücretin asgari ücretin yarısı olması nedeniyle geçinemedi.

Mesele tabii ki yalnızca kısıtlanan sosyal haklar değil yasama, yürütme ve yargının bağımsız olduğu yalanı açığa çıktıkça halkın devlete olan güveninin zayıflamasıdır. Kısıtlı sosyal hakları dahi genişletemeyen, kriz içerisindeki devletin yönetimdeki devamlılığını, halkın boyun eğmesine odaklı güvenlik faaliyetiyle sağlayacağını gösteriyor. Öyle ki güvenlik toplantısının ardından protestolara saldırıda kullanılacak yüklü miktarda polis mühimmatı alındı. 1 milyon plastik mermi de bu teçhizatın içerisinde "güvenlik" kapsamında kullanıma hazır durumda. Yine bu teçhizat içerisinde 40 bin tane bekleme yeleği de bulunuyor.

Salgın öncesi dönemde silahlı saldırılarla gündem olan bekleme görev tanımı ve yetkilerine ilişkin yasa teklifi TBMM tarafından kabul edildi. Bu maddelerin birinde, bekleme görevinin basın açıklamalarına, yürüyüşlere vb. etkinliklere saldırmamasının önü açıldı. İşkence, yaralama, darp gibi münferit görünümlü polis, bekleme görevi yaygınlık kazandı. Polisin bir güvenlik gücü olmasının anlamı, bu güvenliğin kimin güvenliği olduğu halkın düşün-

cesinde daha da belirginleşti.

Burada iki örnek konuya ve hukukun devlet terörünün önündeki işlevsizliğine hatta uyumuna ışık tutacaktır. 17 yaşındaki Ali Hemdan'ın çalıştığı fabrikaya giderken bir polis tarafından katledilmesinin ardından katil açığa alındı. İfadesinde Hemdan'ın dur uyarısına uymadığını belirtmişti. Daha sonra polisin ifadesinin bir bütün yalan olduğu açığa çıktı. Peki sonra ne oldu? Dava devam ediyor,

nı'nda yaşanmasının ayrı bir yanı vardır. İkisinin de TC'de hukukun ve polis şiddetinin kardeşliğini göstermesi önemli. Bu örneklerden de görülebileceği gibi devlet terörünün önünde yargı bir engel değil. Aksine yargı, halkın, yaşananlara dair öfkesini soğurtmak hatta çoğu kez halka gözdağı vermenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. Bir yanda sonsuz yetkilerle donatılan polis ve bekçi öte tarafta "güvenlik merkezinde" yapılan işkence ve işlemeyen yargı sistemi.

sama, yürütme ve yargının bir bütün işlevsizleşmesini de beraberinde getirmektedir. Bu işlevsizlik Floyd'un katilinin 3 gün sonra tutuklanmasıyla giderilemedi. Bir süre sonra ülkemizde de yargının işlevsizliği halkın zihninde daha da berraklaşacaktır.

ABD halk ayaklanmasının sonrasında Antifa'yı nasıl terörist ilan ettiyse TC de aynı ortak kaygıyla bu ilanı onayladı. ABD'de Antifa, ülkemizde devrimci hareketler devlet terörüne karşı hal-

katil tutuklu yargılanıyor. Bir kamuoyu oluşmasının ardından tutuklandı fakat her zamanki gibi yargı karar veriyor.

Bir diğer örnek Diyarbakır'daki işkencedir. Polis işkence görüntülerini alenen sosyal medya üzerinden kamuoyuna servis etti. Olayın ardından Diyarbakır Barosu suç duyurusunda bulundu. İşkencenin yapıldığı il "Emniyet"ten gelen yanıt "orantılı güç" kullanıldığı yönünde oldu. Savcılık soruşturma açar mı? Açarsa bu soruşturmanın akıbeti ne olur bilinmez; Halfeti'de karakol bahçesinde uygulanan işkenceye verilen takipsizlik gibi.

Olaylardan birinin Türkiye Kürdista-

Artan devlet terörü tüm dünyada ezilen sınıfları mıknaş gibi etrafında topluyor. ABD'de George Floyd'un polis tarafından katledilmesi başta siyahiler olmak üzere ırkçılığa ve genel olarak sisteme karşı öfkeli halkı sokağa döktü. Polis tarafından George Floyd ve Ali Hemdan'ın ortak noktası bunların asla tekil olaylar olmamasıdır. Ne Floyd ilk ne de Hemdan son polis cinayetidir.

Devletin, sosyal devlet olmadığı ezilen sınıfları tahakküm altında tutan bir güç olduğu, yer yer halkın onayını alsa da son kertede şiddete ve teröre başvurmasıyla ortaya çıkıyor. Bu aynı zamanda halkın gücünü soğutan ya-

kın direnç noktaları olduğu için "güvenlik toplantıları"nın hedefinde yer alıyor. Bu güvenliğin kimin güvenliği olduğu açığa çıktıkça içerideki düşman ve dışarıdaki dost belirginleşecektir.

Tüm bu eylemler göstermektedir ki devlet terörü tekil bir ülkeye ya da belli bir hükümete ait bir özellik olarak değil sistemin ve devletin ortak özelliği olarak görülmekte, bu noktadaki bilinç gelişmektedir. Okyanustan yayılan isyan dalgasını daha da büyütmeli, bunun için adımlarımızı daha sıkı ve sağlam atmayı öğrenmeliyiz.

ŞOVENİZM SEFİL BİR BURJUVA POLİTİKASIDIR

Gündem salgından ekonomik ve politik gelişmelere kaydırılırken şovenizm kampanyaları birbirini kovalayacak şekilde örgütlenmeye devam ediyor. Salgın, ekonomik ve politik kriz içinde devleti sorgulatacak ne varsa şovenizm dalgasıyla üstü kapatılıyor. AKP-MHP egemen bloğu hem sistemi-devleti hem de iktidarını koruma kalkanı olarak şovenizmi daha fazla körüklemeye devam ediyor. Kitlelerin bilinci köreltilerek düzen dışına çıkmaları engelleniyor ve devlete tabilik yaratılmaya çalışılıyor.

Şovenizme bu süreçte daha fazla ihtiyaç duyulmasına neden olan etkenler şunlar: İşgalcilik ve bölgede askeri saldırganlıkla süreci örgütlemenin toplumsal dayanağının en etkili şekilde burada bulunması. Kovid-19 salgınıyla sorgulanan sistemi ve devleti yeniden organize ederken iktidarı içinde bulunduğu cendereden çıkarma çabası. Zaten şovenizmle yoğrulmuş sistemin daha da fazla şovenizme ihtiyaç duymasının konjonktürel nedenleri olarak bunları ifade etmek mümkündür.

Koronavirüs salgını emperyalist-kapitalizmin nasıl bir düzen olduğunu açığa çıkardı. Sorunsuz olduğu propaganda edilen sistemin tüm insanlık için nasıl bir sorun olduğu olanca çıplaklığı ile görünür oldu. Bunca "gelişmişliğe" rağmen aylardır salgına bir çözüm üretilemedi. Ezilen kesimler "en gelişmiş" ülkelerde yüzer biner ölmeye devam ediyor. Salgın değil, sistem öldürüyor. Salgın varolan yapısal krize eklenen ve krizi derinleştiren bir faktör oldu. İşsizlik, yoksulluk ve açlık arttı, emperyalist kuruluşlar iki yüzlü bir yaklaşımla "insani kriz" uyarısı yapmaya başladı. Bu durum kapitalizmin toplumsal sistem olarak tartışılmasını daha fazla sağladı. Sömürücü düzenin dünya halkları nezdinde geçerliliği ve kabul edilirliliği büyük bir darbe aldı.

Bu durum egemen sınıflar açısında yönetme krizi anlamına geliyor. Toplumun tüm üyelerine kabul ettirilemeyen, tam tersi toplumun büyük kısmı tarafından sorgulanan bir sistem söz konusu. Bu aynı zamanda alternatif yaratmayı ifade eder. Bunun politik karşılığı ise egemen sınıfların yönetme krizinin derinleşmesidir. Bundan dolayıdır ki acil ve tehlikeli olan salgın değil sistemin korunmasıdır. Başka bir deyişle kapitalizmin

aşınan-yıpranan yapısının onarılıp yeniden bir doğa yasası gibi kabulünü sağlamak temel amaçtır. Şovenizmin gerici rolü burada devreye girmektedir.

Milliyetçilik ve şovenizm, kapitalist-emperyalist sistemin kutsallarındandır. Her kriz döneminde dizginleri bırakılır. Azgın sömürü içindeki yaşam, kitlesel işsizlik-yoksulluk ve kronikleşen açlık topluma şovenizmle kabul ettirilir. Bugün Kovid-19 salgınıyla beraber ekonomik ve politik kriz, şovenizmle yeniden görünmez kılınarak sistemin çürümüşlüğü sümen altı ediliyor. Ulus, ulusçuluk, "ulusal çıkarlar" ön plana çıkarılarak sistemin sorgulanmasının önüne geçiliyor. Dahası kitlelerin tepkisi ve alternatif sistem talepleri şovenizmle budanıyor. Tökezleyen sistem ayakları üzerine dikilmeye çalışılıyor.

Egemenlerin Kürt düşmanlığı üzerinden yapmaya çalıştığı tam da budur. Kitlelerin düzen içinde tutulmasında en büyük "sorumluluk" iktidar partisi olarak AKP'dedir. İlk olarak emperyalist tekellerin ve ona göbekten bağlı uşak komprador sermayenin azami kârını güvence altına almakla yükümlüdür. Salgın nedenli açıklanan ekonomi paketinde işçilere, emekçilere dönük bir yardım-destek önlem bulunmaması, tamamının komprador burjuvaziye dönük olması bu yükümlülüğün yerine getirilmesidir. Sözde yardım kampanyası, vergiden düşme kaydıyla kompradorlara yardım kampanyasıdır. İkinci olarak da toplumsal düzen ve devletin devamlılığı gelmektedir. Düzen partilerinin iktidar partisi olarak kalmasının temel koşuludur bu.

Salgının ekonomik krizi derinleştirmesiyle birlikte işçilerin, emekçilerin yaşam koşulları zorlaştı. Hâkim sınıflar azami kârı korumak için sömürüyü artırdı. Esnek ve güvencesiz çalıştırmayla çalışma koşullarını

zorlaştırdı. İşsizlik çığ gibi büyürken yoksulluk ve açlık kronikleşti. Bu durum kitlelerde öfke birikimine neden oluyor. AKP kitlelerde biriken öfkeyi şovenizmle soğutmaya çalışıyor. Dahası krizin faturasını emekçilere ödetmeyi, onları buna razı etmeyi sağlamak için şovenizmi körüklüyor. Kriz, sömürü, açlık unutturularak devlete bağlılık perçinleniyor. İşçi sınıfı ve ezilenlerin ekonomik ve siyasi talepleri bir kenara itiliyor. Bu şovenist politikayla sistem tüm aksaklığıyla topluma kabul ettirilmek isteniyor.

AKP'yi şovenist politikaya bu denli mecbur bırakan olguların başında, onu ortaya çıkaran koşulların ortadan kalkmış olması gelmektedir. AKP'nin kurulduğu yıllar hatırlanacak olursa hem emperyalist sermaye hem de komprador burjuvazi ve büyük top-

çatışmasının bir ürünü olan Cumhuriyet İttifakı ile egemen klik olma şansını koruyan AKP aynı zamanda ipin ucunu da MHP'nin eline vermiş oldu.

Krizlerin üst üste gelmesi, bugünlerde AKP'yi çevreleyen koşullar, egemen klik partisi olarak ömrünün kısaldığına işaret ediyor. Bu atmosferde başvurulan şovenizm politikasını AKP'nin ömrünü uzatma olarak da okumak mümkün. İçinde bulunduğu girdaptan çıkabilmenin yolunu şovenizmi körüklemekte görüyor. CHP'nin etki gücünü kırmak, diğer düzen partilerini tek potada toplamak, eleştiri ve sorgulamaların önünü kesmek, MHP ve BBP'yi safında tutmak adına şovenizme yükleniyor. Dünden bugüne, şovenizmin devletin kuruluş temeli ve bir devlet politikası olarak uygulanmasının yarattığı etkiyi lehine kullanmaya çalışıyor.

Devletin yönetsel kırmızı çizgileri hâkim kliklerin çatışması nedeniyle aşılıyor. Bugüne kadar şovenizm Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı savaşta kitleleri peşine takmak, bir bütün Türk halkını da savaşın bir parçası yapmak için devreye sokulurdu. Ama geline süreçte AKP, devletin ve hâkim sınıfların hassasiyetini, kırmızı çizgilerini kendi klik çıkarları için de sınırsızca "kullanmaya" başladı. Şu anda faşist Türk burjuva-feodal siyasetinin yaşadığı sefillik buradan gelmektedir.

Türk egemen sınıflarının siyasi aktörlerinin ikisinin de Kürt sorununda, Kürtleri ezme, siyasi hareketini tasfiye etme dışında bir politikası yoktur. Şovenizm bu nedenle devlet politikasıdır. İki klik de Kürt Ulusal Hareketi'ni engelleme ve oyalama peşindedir. Aynı zamanda iki klik de şovenizm silahını kendi eline almak ve kendisi için etkili bir savaş aygıtına çevirmek peşindedir.

Şovenizm çeşitli milliyetlerden ezilen halkı birbirine düşman eden burjuva-feodal bir zehirdir. Kürt ve Türk halkı bu zehirle uyuşturulmaya çalışılıp, düzenlerinin ömürleri uzatılmak isteniyor. Bilinçli proletarya Kürt ve Türk uluslarından ve çeşitli milliyetlerden ezilenlere hâkim sınıfların bu iki yüzlü sahtekarca politikasını teşhir etmelidir. Bu iki klik de halk düşmanı, ezilen ulus düşmanıdır. Şovenizmle halkın zehirlenmesine karşı etkin bir mücadele geliştirilmelidir.

rak ağaları tarafından desteklenen bir partiydi. Geline aşamada AKP bu desteği kısmen yitirmişti. Bu nedenle saldırgan bir siyaset izlemektedir. Dış politikada emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma adına izlenen "denge siyaseti" iç politikada hâkim klikler arası çatışma ve "sıfır sorun" söyleminden bölgede askeri vurucu güç ve işgalci noktasına evrilen saldırganlık durumu AKP'nin egemen sınıflarca kullanışlılığının azaldığının ifadesidir. Bu aynı zamanda AKP için daha kullanışlı hale gelmek için elinde tuttuğu bir silah durumundadır. Başka bir deyişle emperyalist tekellerin ve Türk hâkim sınıflarının yeni bir iktidar arayışına kapıyı açık bırakıyor olmasıdır. AKP, efendilerinin çizgisinin dışına çıkarak konjonktürel sürecin rüzgarıyla kendi stratejisi doğrultusunda hareket etti. Gülcenlerle kurulan kutsal ittifakın bozulmasının ardından MHP ve Vatan Partisi gibi kesimlerle ittifak kurması ne kadar güçsüzleştiğinin göstergesi oldu. Hâkim sınıflar arasındaki klik

ABD'den Türkiye'ye, Saldırılarına Tek Yanıt: YANGINI HARLAYALIM

Dünya gündemi, ABD'de başlayan ve Kanada'ya, Avrupa'ya yayılan eylemlerle sarsılırken Türkiye'nin gündemi de TC devletinin halka yönelik saldırıları ile sarsılıyor. ABD'de ırkçılık karşıtı eylemlerle birlikte, polislerin yetkilerini kısıtlayacak yasa teklifleri gündemdeyken Türkiye'de bekçilerin ve polislerin yetkileri artırılıyor. Emperyalist-kapitalist ülkeler bu eylemlerle uzlaşmayı, "görmezden gelmeyi" -yer yer aksi olmakla birlikte- tercih etse de onların yeminli uşakları yarı-sömürgelerdeki halk bir bütün devlet terörüyle, imha saldırılarıyla karşı karşıya kalıyor.

ABD'de siyahi George Floyd'un polis tarafından katledilmesinin ardından başlayan eylemler, ABD'yi de aşarak farklı talepler etrafında gelişmeye devam ediyor. Floyd'un katledilmesine karşı başlayan eylemlerde, emperyalist-kapitalist sistemin "yıkılmaz kalesi" ABD yangın yerine döndü. Yüzyıllardır egemenler tarafından sömürülen, katledilen, dışlanan siyahiler G. Floyd'a yönelik saldırıyla beraber "artık yeter" dedi. G. Floyd'un boynuna bastırılan polisin dizi, siyahilerin boynundaki emperyalist-kapitalist sisteminin prangasıyla özdeşir artık.

Siyahilere yönelik ırkçı saldırılara karşı başlayan öfke ve eylemler devletin kurumlarına, emperyalist tekellere yöneldi. Karakollar, polis araçları yakıldı, onlarca mağaza ve banka şubesi ateşe verildi. ABD'de başlayan eylemler Kanada'ya, Fransa'ya yayıldı. Fransa'da kimlikleri olmayan göçmenler sokaklara dökülürken Belçika'da sömürgeci kralların büstleri yıkıldı. İngiltere'de başlayan eylemlerde İngiliz sömürgeci Edward Colston'un heykeli nehre atıldı.

ABD Başkanı Trump ise eylemlerle birlikte daha fazla saldırganlaşarak sokaklara dökülen kitleleri tehdit etmekten geri durmadı. Hiç de yabancı olmadığımız bu tabloda; Beyaz Saray önünde "adalet yoksa barış da yok" sloganlarıyla eylem yapan öfkeli kitleye dönük olarak "protestocuların istediği kadar çığırtmasına izin verdiler ama eğer çitleri geçmeye kalksalardı şimdiye kadar gördüğüm en

vahşi köpeklerle ve uğursuz silahlarla karşılanacaklardı" dedi. Trump'un ağzından son olarak da göstericilerin "antifaşistler ve radikal sol"dan ibaret olduğunu ifade eden "başkalarını suçlamayın" sözleri döküldü. Trump, ezilen kitlelerin tepkisini önemsizleştirme, marjinalleştirme ve hedefe koyma gayretinden de geri durmadı.

Koronavirüs pandemisiyle beraber on milyonları bulan işsizlik, kronikleşen açlık ve yoksulluk sorunu kitleleri, emperyalist-kapitalist sistemin kurumlarına, devlete yöneltiyor. ABD'de

zin işiniz." diyerek cevap verdi.

HİÇBİR SALDIRI HALKIN BAŞKALDIRI İRADESİNDEN GÜÇLÜ DEĞİLDİR

Dünyanın ırkçılık, yoksulluk karşıtı gösterilerle sarsıldığı şu günlerde bir "tepki" de Türkiye'den geldi. Devlet erkânından peşi sıra G. Floyd'un katledilmesini kınayan açıklamalar yapıldı. Erdoğan "Bu ilke doğrultusunda ırk, renk, din, dil ya da inanca dayalı hiçbir ayırım gözetmeksizin tüm insanlığın haklarını korumak için mücadeleye devam edeceğiz." di-

bombalanıyor, cenazelere, tutsaklara işkence yapılıyor... Kürt olduğunu savunmak, dilini, kültürünü, inancını, topraklarını savunmak, bu saldırılardan nasibini almak için yeterli bir neden aslında.

HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan, vekillerin tutuklanmasının ardından "TBMM'de tek bir kişi kalsak bile bu mücadele devam edecektir" açıklaması yaptı. Meclisi kullanma, "kürsülerden söz söyleme" olanaklarının dahi ortadan kaldırıldığı, iktidar partisi dışındaki düzen partilerinin dahi

de isyan salgın döneminde patlak vermiştir. ABD'de emekçi kitlelerin büyük çoğunluğu için sağlık sistemine erişmek bir hayal gibidir. Trump işçilere "işbaşı, üretime devam" derken onları ölüm tehlikesinin tam ortasına atıyordu. Kitlelerin buna yanıtı "Madem ki can bizim, öyle değil böyle ölürüz" oldu. Yani emperyalistlerin onları koyun yerine koyup sürü bağışıklığı denediği yerde onlar, "ölen ölür kalan sağlar bizimidir" diyerek hareket ettiler.

Eylemcilere, liberaller, özel mülkiyeti göklere çıkararak küçük burjuvalar ve reformist-revizyonist çevreler tarafından eleştiriler de yapıldı. Eylemciler bu eleştirilere "Bize yağmadan bahsetmeyin. Yağmacı sizlersiniz. Amerika bizi yağmaladı. Amerikalılar buraya ilk geldiklerinde Amerikan yerlilerini yağmaladı. Yani yağma si-

yordu. Aynı saatlerde Ankara'da Barış Çakan adlı genç Kürtçe müzik dinlediği için katledildi. Devlet bu saldırının "Kürtçe" nedeniyle yaşanmadığını ispatlamaya çalışsa da başarılı olamadı. Ortada duran gerçeklik buydu, bu ülkede Kürtler dillerini konuştukları için, kültürlerini yaşadıkları için, kimliklerine sahip çıktıkları için katlediliyor, gözaltına alınıyor, asimile edilmeye çalışılıyor ya da tutuklanıyordu.

Bu açıklamalardan, vesveselerden birkaç gün sonra devletin her fırsatta sarıldığı ve adres gösterdiği "sandık"la seçilmiş HDP'li vekiller Leyla Güven ve Musa Farisoğulları ile CHP milletvekili Enis Berberoğlu'nun vekillikleri düşürüldü ve birkaç saat sonra gözaltına alınarak tutuklandılar. Bu saldırı dalgası başta Kürt ulusu olmak üzere uzayıp gidiyor; dağlar, ovalar

susturulduğu bir mekânda bu kadar ısrar etmek yararlı olmasa gerek.

Bu isyan ve saldırı dalgası, dünyayı, ülkemizi sarıp sarmalamaya devam edecek. Gelişen isyanlar, "kırmızı çizgileri" aştıkça karşısında saldırı dalgasını bulacak, bizim gibi faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde en ufak hak arayışı, talebi şiddetle, faşizmle bastırılacak. ABD'den Fransa'ya sokakları tutuşturan eylemler, farklı taleplerle, farklı coğrafyalarda yükselmeye devam edecektir. Pandeminin yarattığı işsizlik ve yoksulluk talepleriyle birleşecek olan özgürlük ve adalet talepleri daha fazla duyulacaktır. Ülkemizde ise görev dünya halkalarının yaktığı ateşi coğrafyamıza taşımaktır. Devletin kayyumlarla, gözaltı ve tutuklamalarla sürdürülen topyekün savaşına karşı, halkın öfkesini sandıklara değil sokaklara örgütleyelim.

Dünyada Bir Hayalet Dolaşıyor

“Demokrasi”, “özgürlük”, “eşitlik” ve “rüyalar ülkesi” ABD’de sokaklar isyan ateşiyle aydınlanıyor. Siyahi George Floyd’un polis tarafından katledilmesi isyanın kıvılcımı oldu. Bugüne kadar onlarca siyahi, ırkçı saldırılarda polislerce katledildi. Ku Klux Klan’ın siyahi düşmanlığı tüm şiddetiyle devam ediyor. Bu “rüyalar ülkesinde” siyahilere yaşam hakkı dahi tanınmıyor. G. Floyd’un katli ırkçılığa karşı tepkiyle birlikte sisteme olan öfkeyi de açığa çıkardı. İsyanın çığ gibi büyüyüp tüm ülkeye yayılması, sorunun ırkçılıktan öte bir anlamı olduğunu göstermektedir. İsyana beyazların yoğun katılımı bu gerçekliğin bir yansımasıdır. Bu anlamıyla isyan, işsizliğe, yoksulluğa, açlığa duyulan tepkinin patlama noktasıdır. G. Floyd’un katledilmesine duyulan öfkenin içinde emekçi yoksul halkın sefalet içindeki yaşama, virüs karşısında ölüme terk edilmesine duyduğu kin ve öfke vardır. Bu kin ve öfke bireysel olmayıp sınıfsal bir niteliğe sahiptir. Öfke katliamcı polise değil onun şahsında devlete ve sistemdir.

Hegemonyası zayıflasa da dünya ekonomisinde başat konumu devam eden ABD’nin bu “başarısı,” ABD işçi sınıfı ve dünya halklarının azgınca sömürsü üzerine kuruludur. Kuruluşundan bugüne özellikle Afro-Amerikalıların üzerinde artı-değer sömürsünün ayırıcı bir yanı vardır. Bugün dahi ABD’nin en yoksul kesimi Afro-Amerikalılardır.

ABD emperyalizmi, 2008 krizinden bugüne ekonomik alanda sürekli bir gerileme yaşıyor. Krizden çıkamadığı gibi koronavirüs salgını nedeniyle durum daha da kötü bir noktaya evrildi. Dünyanın “bir numarası”nın koltuğu sallanmaya başladı. Çin ve Almanya’nın birçok sektörde ABD’nin koltuğunu ele geçirmesi, ABD için alarm zilleri anlamına geliyor.

Emperyalist rekabette yaşanan gerilemeyi tersine çevirmek için “önce Amerika” stratejisi izleyen ABD burjuvazisinin hedefi ABD’yi eski gönengünlerine ulaştırmak. Bunun ABD işçi sınıfı için anlamı, sömürünün daha da artırılmasıdır. Bu politikanın ABD emekçi halkına yansıması işsizlik, yoksulluk ve açlıktır. Dünya halklarının sömürsü üzerine kurulu olan

ABD emperyalizminin, emperyalist rekabet nedeniyle pazar alanlarını kaybetmesi, ülke ekonomisinin düzelmesini geciktiriyor. Başkan Trump’ın, ABD tekellerini ülkeye çağırmasının esas nedenlerinden biri budur. Dünya pazar alanlarındaki kâr payı ve sömürünün azalması ABD ekonomisine durgunluk, işsizlik olarak yansıyor. Salgın başlamasından bugüne aylar içinde, işsizlik yüzde 4’ten yüzde 20’ye çıkarak işsiz sayısı 30 milyona yaklaştı. 2008’den sonra ilk defa, yılın ilk üç ayında ekonomi yüzde 4 küçüldü.

Yoksulluğun ve açlığın yanı sıra virüsün hızla yayılması, Trump’ın önlemlere direnmesi, hatta “insanlar ekonomik durgunluktan öleceğine virüsten ölsün” diyerek dalga geçmesi, halkın değil egemen sınıfların çıkarlarının esas alındığını açıkça gösterdi ve emekçi yoksul halkın yaşamını çekişmez hale getirdi. Virüsten ölenlerin sayısı 100 bini, vaka sayısı ise bir milyonu geçti. Yaşamını yitirenlerin yüzde 42’sinin siyahiler ve Latin Amerika kökenliler olması, vakaların en çok yoksul mahallelerde görülmesi, buna rağmen Trump’ın suçun Çin’de olduğunu söylemesi sokakları yangına çeviren isyanın esas nedenleridir.

Toplumsal hareketlerdeki bu dalgalanmalar ABD ile sınırlı kalmayacaktır. Neoliberal sömürü politikalarıyla dünya zenginliğinin yüzde 82’si, nüfusun yüzde 1’inin elindedir. Kişisel servetler onlarca ülkenin milli gelirinden fazladır. 2011-2017 arasında açlık sorununu yaşayan ülke sayısı 65’ten 77’ye yükseldi. Salgının dünya ekonomisinin

de yarattığı yıkımın bu durumu daha da vahim hale getireceği köhne düzenin savunucuları tarafından da vurgulanıyor. BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO), “850 milyon insan kronik açlık çekiyor, buna 150 milyon insan daha eklenecek”; IMF, “dünya ekonomisi yüzde 3 küçülecek”; BM, “500 milyon kişi yoksullaşacak”; ILO, “1,25 milyar insan işsiz kalacak” açıklamaları yapıyor. Bu rakamlar kitlesel işsizlik, yoksulluk, açlık anlamına gelirken aynı zamanda ayaklanmaların da kitlesel olacağını söylemektedir. Nitekim son dönem ayaklanmalardaki kitlesellik

karşısındaki tavrının ifadesidir.

Bu tavır salt ABD’ye özgü bir tavır değildir. TC devleti de başta işçi sınıfı ve Kürtler olmak üzere ezilenlerin haklı ve meşru taleplerini dile getirmesine izin vermemektedir ve hatta düzen partileri üzerinde bile tahakküm kurmaktadır. Tüm yetkileri “Türk tipi başkanlık” sıfatıyla elinde toplamaya çalışan Erdoğan, kendisine muhalif olan (AKP içindekiler de dahil) her kesime saldırgan bir siyaset izliyor. Bu politikanın esas hedefi komprador Türk burjuvazisinin iktidarını ayakta tutmaktır.

Dünya genelinde yaşanan ayaklanmalar son yirmi yıllık süreçte birbirini takip eden aynı nedene dayanan ayaklanmalardır. Sorunun ana kaynağı kapitalist-emperyalist sistemdir. Ayaklanmalar bu köhne düzenin sorgulandığının ve alternatif arayışının farklı biçimlerde açığa çıktığının göstergesidir.

Egemen sınıfların ellerindeki zor araçları ve teknolojik araçlarla yaratmak istedikleri korku imparatorluğu aç ve yoksul kitlelerin öfkesi karşısında tuzla buz olmaya mahkumdur. Tüm bunların kitlelerin gücü karşısında hiçbir anlam ifade etmediği, etmeyeceği bir kez daha ABD sokaklarında kanıtlanmaktadır. Dünya halklarına kan kusturan, darbeler, iç savaşlar, işgaller örgütleyen, katliamlar gerçekleştiren ABD emperyalizminin kâğıttan kaplan olduğudur kanıtlanan. Ezilen halklar karşısındaki güçsüzlüğüdür ekranlara yansıyan.

Roma İmparatorluğu, tıpkı ABD gibi dünyaya on yıllarca hükmetti. Dünyaya halklarını devasa ordusuyla kılıçtan geçirdi. Onları köleleştirdi. Gücü Avrupa’dan Asya ve Afrika’ya kadar uzanıyordu, rakipsizdi. Ekonomik ve askeri üstünlüğü vardı. Bu “muazzam” güç yenilmezdi. Ta ki köleler ve köylüler, yani ezilenler kendi tarihlerini yazmaya başlayana kadar. “Yüce” Roma İmparatorluğu’nda köle ve köylülerin ayaklanması imparatorluğa dize getirdi, Roma için sonun başlangıcı oldu. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan bugüne dünyaya “hükmeden” ABD emperyalizmi işçi sınıfı ve ezilenler karşısında aynı sonu paylaşmaya mahkumdur.

bunu kanıtlamaktadır.

Egemen sınıfların, farklı ülkelerinde yaşanan isyanlara refleksi hemen her ülkede aynıdır: Devleti güçlendirme, yetkileri artırma, ordu ve polis gücünü sokağa indirme, güvenlik “tedbirlerini” artırma, manipülasyona ağırlık verme vb. ayaklanmaları, sistem dışına çıkarları bastırmanın yanı sıra tüm toplumu, bizim gibi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde düzen içi muhafet, düzen partilerini dahi baskı altına alma sıradanlaştırılmaktadır. Bu egemen sınıfların yaşadığı korkuyu da gözler önüne sermektedir.

Ekonomi ve politikadaki genel durum sınıf mücadelesinin giderek keskinleşeceğini, işçi sınıfına ve ezilen kesimlere saldırıların yoğunlaşacağını gösteriyor. Egemen sınıfların saldırgan siyaseti burjuva iktidarın ne pahasına olursa olsun korunması esasına dayanmaktadır. Trump’ın “belediye başkanları ordumuzun gücünü kullanmaktan çekinmemeli” demesi Trump şahsında ABD burjuvazisinin bir isyan

KARŞI-DEVİRİMCİ ŞİDDETE KARŞI; DEVİRİ

25 Mayıs günü ABD'nin Minnesota şehrinde siyahi George Floyd'un polis tarafından katledilmesinin ardından başlayan ırkçılık karşıtı kitle eylemler, ABD ile sınırlı kalmayarak dünyanın çeşitli ülkelerine yayıldı. Floyd'un "nefes alamıyorum" çığılığı 2014 yılında katledilen Erie Garner'in de son sözüydü. 400 yıllık ırkçı, faşist katletme geleneğinin isyan çığılığı haline geldi "nefes alamıyorum" sözü. Milyonları biraraya getiren bu ırkçı-faşist saldırı, özgürlük ve adalet talebiyle buluştu. Köleliğin sembolü ne varsa ateşe verildi ve özgürlük sloganları bu alevlerin içinde karşılığını buldu. Karakollar ve polis merkezlerini ateşe verenler, adalet talebini daha fazla yükseltti. Beyaz Saray'ı kuşatan öfke Trump gibi demokrasi havarisi katillerin korunaklı deliklerine girmesine neden oldu.

Almanya, İngiltere, Fransa ve daha bir dizi ülkeye yayılan ve kimi ülkelerde milyonları buluşturan eylemlerin talepleri, yaşanan ekonomik krizin sonuçlarıyla da buluşmuş, talepler özgürlük ve adaletle sınırlı kalmayarak, açlık ve yoksulluğa duyulan öfkeyi de içine almıştır. İngiltere'de köle tüccarı Edward Colston'un 125 yıllık heykeli ni yıkan kitle, köleliğin sembollerine yönelmiş hem dayanışma hem de özgürlüğe duyulan özlemlerini dile getirmişlerdir.

"Özgürlükler ülkesi" ABD'nin ardından Hindistan'da polislerin bir kişiyi döverek katletme görüntüleri yansıdı. Dünyadan yansıyan bu görüntüleri sokağa çıkma yasasının olduğu günlerde ülkemizin çeşitli bölgelerinde polisin halka uyguladığı şiddet gö-

rüntüleri izledi. Şiddeti kamuoyuna yansıtanların evleri basılarak tehdit edildi. Diyarbakır'da karakoldan kamuoyuna servis edilen işkence görüntülerine, sokakta bekçilerin saldırı görüntüleri eklenmiş ve bu görüntülerin üzerine mecliste bekçilerin yetkilerini genişleten kanun teklifi yasalaşmıştır. Karşı-devrimci şiddet dünyanın her köşesinde sudan gerekçelerle halka yönelerek artmıştır.

Emperyalist-kapitalist sistemin bunalımına eklenen ve daha da derinleşen ekonomik ve siyasi krizin etkileri henüz bütünüyle gün yüzüne çıkmadan başlayan halk isyanlarına, farklı taleplerle yeni dalgaların eklenmesi, bu dalgaların büyümesi önümüzdeki dönemde yaşanması kuvvetle muhtemel gelişmelerdir. Pandemi döneminden geriye kalan açlık ve yoksulluk şimdilik Lübnan'da yaşanan eylemlere damgasını vursa da dünyanın belli merkezlerinde yaşanan kalkışmaların iş-ekmek talebiyle buluşması kaçınılmazdır. Daha şimdiden ABD'de yapılan eylemlerde "bütün iktidar halka" sloganlarının haykırılması, mevcut kitle hareketinin niteliğini belirleyen bir durumu ifade etmesi de siyasi iktidarı hedeflemesi bakımından önemlidir.

Sistemin derinleşen krizinin etki sahası genişlerken sadece faşist-gerici iktidarlar değil emperyalist merkezlerin "burjuva demokrasisi" de sistemlerini daha fazla zor kullanarak ayakta tutmanın dışında bir yola başvurmayacaktır. Arka arkaya kamuoyuna servis edilen şiddet ve işkence görüntüleri bir tesadüfler toplamı değil halka verilmek istenen korku

mesajıdır. Ancak sokaklarda rutinleşen devlet şiddetinin yanında, salgın süresi boyunca emperyalistlerin Ortadoğu'dan Afrika'ya uzanan sahada egemenlik mücadelesinin tüm hızıyla devam ettiğini de vurgulamak önemlidir. Tepeden tırnağa savaş aygıtı olarak donanmış bir emperyalist saldırganlık ve mücadele süreci Suriye'den Kürdistan'ın tüm parçalarına ve Filistin'e, Körfez'den Libya'ya ve Akdeniz sahasına kadar uzanan alanda devam etmiştir. Savaş ve saldırganlık hali bir söylem, tehdit unsuru değil hiçbir durum ve koşulda durmayan bir yaygınlık kazanmaktadır. Ezilen halklar ve uluslar üzerinde emperyalist tahakküm ve gerici egemenlik kendisini silaha dayanarak hakim hale getirmekte, savaş gücünün gelişkinliğine odaklanmış bir yoğunlaşma hız kazanmaktadır. Bu Türk hakim sınıflarının tüm bölgede koçbaşı rolü ile her boşluğa savaş gücüyle sızma şeklinde gerçekleşmektedir. Suriye, Libya ve Akdeniz sahasında saldırganlığa ve savaşmaya kilitlenmiş bir uşak gibi konumlanmıştır.

Faşist abluka ve kuşatmanın diğer ayağında, T. Kürdistanı'nda belediyelere kayyum atanması ile sınırlı kalmayarak HDP'li milletvekillerinin vekilliklerinin düşürülmesi ve jet hızıyla aynı akşam tutuklanması vardır. Devlet "düz ovada siyaset" sahasını kapatmış, demokrasinin göstermelik adresi meclis kürsüsünden siyaset hakkını da gasp etmiştir. Buna karşı geliştirilen duruşun beslendiği zemin yine sandıklar ve yine sistem içi çözümler olmuştur. Mücadelenin daha ileri ve militan mevzilerde sürdürülmesine yüzünü dönmeyen çizgi, halkın biriken öfkesini yeniden sandıklara gömmenin politikasını üretmektedir.

Faşist diktatörlüğün saldırılarının arka planında daralan ekonominin yarattığı boğulma ve bu boğulmanın işçi sınıfı ve emekçilere yansması vardır. Pandemi sürecinin yarattığı işsizlik ve yoksulluk tablosu henüz net bir biçimde kendini göstermese de ifade edilen milyonlarca kişinin işsizlik gerçekliği ile yüzyüze kalacağıdır. Devlet, bunun yaratacağı her türden kalkışmayı engellemek için kitleleri zor ve baskı aygıtlarıyla sindirme ve ezme yönelimi içindedir.

GERİLLAYA DÖNÜK TESLİM ALMA VE İMHA SALDIRISI

TC devletinin giriştiği topyekün saldırı

sürecinin ana merkezlerinden birini gerillaya dönük imha ve teslim alma saldırıları oluşturuyor. Tüm teknolojik donanım ve özel eğitilmiş savaş gücüyle yürüttüğü imha saldırısında, gerillanın hareket sahasını daraltarak imha etmeyi hedeflemektedir. Gerilla mücadelesinin sürdüğü alanları yayla yasakları, sokağa çıkma yasakları, zorla göç ettirme saldırılarıyla da insansızlaştırmaya yönelmektedir. Gerillanın kitle desteğini kesmenin yanı sıra, baskı ve korkuyla ajan işbirlikçi ağını oluşturma ve güçlendirmeyi hedeflemektedir. Yayla yasaklarının olduğu alanlarda sadece işbirlikçi unsurlara verilen izinlerle devlet "doğal" istihbarat ağlarını yaratmayı amaçlamaktadır.

Uzun bir dönemdir sürdürülen savaş sadece askeri cephede yürütmeyen devlet, savaşın diğer tüm ayaklarını da devreye sokarak yönelmektedir. Ölümsüzleşen gerillaların cenazelerinin halk tarafından sahiplenilmesini engellemek, mezarlıkların tahrip edilmesinden, kutularla gönderilen cenazeler, faşist devletin yürüttüğü bu savaşın parçalarıdır. Gerillanın imhasını, halkı ise sindirerek teslim almayı hedefleyen devlet bu hedefe ulaşmak için saldırı da hiçbir sınır tanımamaktadır. Tüm askeri araç ve yöntemlerin yanı sıra psikolojik savaş yöntemlerini de devreye koyarak bu dönemi yönetmeye çalışmaktadır.

Devletin topyekün girdiği bu savaşta saldırının boyutu ve kuşatmanın çapı, çarpışmanın ve mücadelenin boyutunu da belirlemektedir. Gerillanın aldığı ağır kayıplara rağmen yürüttüğü mücadele ve savaşın tüm eşitsiz ve dengesiz koşullara rağmen varolma ve mücadeleyi sürdürme kavgası ve iradesidir. Bu boyutlu saldırılar ancak güçlü bir ideolojiyle karşılanabilir ve aşılabılır. Bunun olmadığı durumda çetin savaş koşullarında, kavgalarını "daha güçlü dönme" sözüyle terk etmek kaçınılmaz olarak yaşanmaktadır.

Faşist diktatörlüğün yürüttüğü topyekün savaşa karşı, ülke devrimini Rojava'dan örgütlenme hedefi taşıyan çizginin tasfiyecilikte vücut bulması bu anlamda tesadüf değildir. Kendi ülkesindeki düşmana yönelmeyi, ülke dışında konumlanarak arayanların, ulusal hareketin öncülüğünde yöneldiği devrim, faşist kuşatma ve çemberi yaracak bir niteliği ise henüz yaratamamıştır. Daha vahimi ise ülkede savaşın ve çelişkilerin bu düzeyde

DEVİRİMCİ ŞİDDET VE HALK SAVAŞI'NDA ISRAR!

gerginleştiği, halk kitlelerinin devletin savaş aygıtları ile kuşatılıp sindirilmeye çalışıldığı koşullarda “devrim ihraç” etme hayalleri ile işin kolayına kaçılmasıdır. Kürt ulusal mücadelesinin dört parçasına, ezilen halk yığınlarının gerici kuşatma ve sindirme operasyonlarına, yok etme ve imhaya kodlanmış saldırganlığına karşı içerden bir savaşın yükseltme zorunluluğu büyük bir ihtiyaç olarak dururken savaş cephelerinin güçlendirilme zorunluluğu kendisini dayatırken güçleri ve olanakları buna göre konumlandırmamak politik bir öngörüsüzlük ve gelişmelerin seyrini kavrayamayan ideolojik olarak savruluş halidir.

Egemen sınıflar topyekün saldırı dalgası içinde özellikle devrim fikrini, silahlı savaşım fikrini ve bunun imkansızlığını ispatlamayı birincil görev olarak belirlemiştir. Bu savaşımı imha etmeyi hedeflerken, diğer tüm mücadele biçimlerini kontrol altında tutma, sınırlama ve sindirme hedefindedir. Bu anlamda sürecin ana halkası egemenler için silahlı mücadeleden arınmış koşulların ve zeminin yaratılmasıdır. Bu süreçte oluşacak bir kesintinin dahi egemen sınıflar açısından büyük çaplı bir ideolojik kuşatmaya “tarihi” bir fırsat vereceği açıktır. En üst düzeyde, bu zeminin olduğu propagandası yapılmakta, halkla devletin baş başa yalnız kaldığı algısı yaratılma peşinde, silahlı savaşımın ve devleti yıkmanın imkansızlığı kitlelere pompalanmaktadır. Bu öldürücü bir silahlı savaşım eşliğinde egemenler tarafından sürdürülmektedir. Bir yandan kendisinin ne büyük ve etkili bir savaş makinası olduğunu kitlelere anlatırken diğer yandan silahlı savaşım döneminin kapandığını bunun imkansız olduğunu propagandada etmektedir. Bu koşullarda ya bu zifiri karanlığa karşı ya umut ışığı olacak namlulardan çıkacak ışık süzmesi oluşturmak gerekir ya da çelişkilerin ve öfkenin gerisine düşüp “bekleyerek” sisteme istediği koşullar sunulur. Devrimci savaşım bir süredir bu ikilem içinde bırakılmıştır. Devrimci güçlerin önemli kısmı aldığı konumlanış ile çelişkilerin ve oluşan öfkenin gerisine düşmüş ve “bekleme”, “dondurma” ve “geri çekilmeyi” tercih etmiştir. Bu karşı-devrimci zorun ve savaşın alanını genişletip, ideolojik etkisini güçlendiren bir siyaset olarak tarihe kaydedilmiştir. Sürecin tutunma, ısrar ve halkın umutsuz ve donanımsızlığına karşı umudu diri tutma karakteri gözden kaçırılmıştır. Sınıf

mücadelesinin belli eşikleri, tutunma anları, gelişmeleri en doğru temelde karşılamada kararlılık gösterme anlamı vardır. İçinden geçtiğimiz süreç bu anlardan birisidir. Bu duruma uygun olarak komünistler ve ulusal hareket dışında bir konumlanma söz konusu değildir. Karşı-devrimci şiddetin devasa boyutlarda örgütlendiği, şiddette dayalı mücadele biçimlerinin dışında kalanların güç olma zemininin olabildiğince aşındığı koşullarda devrimci şiddetin görünmez olması, havlu atması kitleler açısından en zayıf ve sorunlu şekillenmiş ve tutunma yol açacaktır. İçinden geçtiğimiz koşullarda savaşın boyutu ne düzeyde olursa olsun sürdürülmesi, ayakta tutulması, tutunmasını sağlaması belirleyici ölçektir. Komünistler bunun bilinciyle şekillenmekte, konumlanmakta ve siyaset üretmektedir.

HALK SAVAŞI TÜM KUŞATMALARI YENECEK YEGANE SAVAŞTIR

“Bu ordu, yılmaz bir ruha sahiptir ve bütün düşmanları alt etmeye ve asla teslim olmamaya karardır. Durumlar ne kadar zor ve çetin olursa olsun bu orduda son er kalırsa bile, o savaşa devam edecektir.” (Mao Zedung, Seçme Eserler, C. III, s. 105)

Devletin geliştirdiği savaşa karşı, mücadelenin yükseltileceği saha ve alanlar kendini çok daha güçlü biçimde göstermektedir. Faşist zorun sökülüp atılması ve geri püskürtülmesi ancak devrimci zorla olacaktır. Savaşın mutlak zaferi ancak, silahlı mücadelenin yürütülmesi, büyütülmesi ve geliştirilmesi ile sağlanacaktır. Halk Savaşı'nda gösterilen ısrar ve kararlılık ona kumanda eden ideolojinin sonucudur ve bu nedendir ki son savaşçı kalıncaya dek bu savaş sürdürülecektir. Bu kararlılığın son ismi Hasan Ataş (Şerzan) olmuştur. O düşma-

nın Dersim coğrafyasında yürüttüğü imha operasyonlarına karşı silah elde ölümsüzleşmeyi kucaklama da zerre tereddüt göstermemiştir.

Gerilla mücadelesindeki ısrarın bugün oturduğu tarihsel anlam yürütülen mücadelenin haklılığına ve zafetine mutlak inançla birlikte, direnme ve varlığını koruma mücadelesidir. Bu

mücadele hiç de kolay değildir. Her cephede yaşanan kuşatmayı kırmak, savaşın sürekliliğini sağlamak, kitleleri bu savaşın etrafında kenetlemek ve yine ancak bu savaşla zaferin kazanılacağına kitlelerde karşılığını yaratmak...

Bugün geniş kitlelerin sisteme ciddi bir öfkesi, kini vardır. Büyüyen ve tırmanan çelişkiler söz konusudur. Bu gerçeklik ile kitlelerin ve devrimcilerin hareketi arasında ciddi düzeyde bir çelişki ve deyim yerindeyse büyük bir uçurum da vardır. Bu boşluk devrim cephesinde kapatılması gereken bir boşluktur. Mesele sadece bir direniş gösterme meselesi değildir, mesele çelişkilerin keskinliğine uygun sistemden kopuşu örgütleyen bir siyasi çizgidir. Bu siyasi çizginin ete kemiğe bürünmesi ise ancak silahların eleştirel gücünün varlığının gösterilmesi ile olanaklıdır. Hasan Ataş yoldaşın ölümsüzleşmesi umutsuzluğa ve yılgınlığa, devrimcilerin artık gerilla güçlerinin kalmadığı kimsenin tutunamadığı propagandasına karşı atılmış bir tokattır. Bu eksende halkın

çelişkilerine tekabül eden savaş stratejisi olan Halk Savaşı'nı bir işaret fişegi gibi gösteren, bunun sürdürüldüğü iradesinin açığa çıkmasını sağlayan, ileri kitlelerin karşı-devrimci zorla kuşatıldığı koşullarda devrimci savaşın ve şiddetin varlığının altını çizen bir tutum büyük bir öneme sahiptir. Bu hem politik açıdan çok önemlidir hem de içinde bulunduğumuz kesitte tarihsel bir anlam taşımaktadır. Dünyada kitlelerin zora karşı zor, karşı-devrimci zora karşı halkın zor aygıtına ihtiyaç duyduğu koşullarda ve bu eğilimin güçlendiği zamanlardan geçiyoruz. Tüm kitlelere karşı-devrimin barut kokusunun duyumsatıldığı koşullarda devrimin barut kokusunu kitlelere anımsatmak politik anlamda su gibi, ekmeğe gibi büyük bir ihtiyaçtır. Bu savaşımın varlığına dair bugün atılan kurşunun duyulan sesi, yere dökülmüş kan bunun büyütülmesi, donatılması

ve geliştirilmesine dair iradenin varlığını gösterir. Belki bugün geniş kitlelerin yüzü buna dönmeyecektir ancak tarihin yüzünü döndüğü bu ihtiyacın politik karşılığının verilmesine tekabül etmektedir. Doğru politika ise çelişkilere karşı doğru durmak, onu örgütlemek ve gelişmenin dinamizmine yaslanmak olacaktır.

Hasan Ataş yoldaş tam da böylesi bir süreçte, ortaya koyduğu duruş ve ölümü kucaklayan iradesi, Halk Savaşı için mesken eylediği dağlarda silah elde düşmana karşı duruşuyla gelişmenin, doğru politik hattın örgütlenmesinin zorunluluğuna yaslanmanın sembolü olmuştur. O tarihsel yükümlülüğünü omuzlayan partisinin iradesinin sembolü olmayı başarmıştır. Onun izlediği yol Halk Savaşı'nın muzaffer olacağına, içinden geçilen koşullarda savaşa tutunmanın zorunluluğuna ve gerekliliğine bir işaret olmuştur. Onun yolunu sebatla ve kararlılıkla izleme, onun boşluğunu misliyle doldurma zamanıdır.

Anti-Faşist Mücadele ve Gençliğin Rolü

Çelişkiler keskinleşiyor, dünyanın birçok bölgesinde halk hareketleri kitleselleşerek büyüyor. Pandemi öncesinde temelde açlık ve yoksulluğa karşı özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde gerçekleşen eylemler söz konusuydu. Şili, Lübnan, Fransa, Sudan'da ve birçok ülkede halk sokağa taşarak eylemlerini militanlaşarak sürdürüyordu. Emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik-siyasi krizinin pandemi ile daha açık hale gelmesi yaşanacak olan halk hareketlerinin, ayaklanmalarının habercisi oldu. Olası sonuçları sezen emperyalist-kapitalistler ise bunun açığa çıkaracağı dinamikleri sönmümlendirmek istiyorlar. Öyle ki George Floyd'u katleden polisin tutuklanması, ceza alması gibi manvralarla 'demokratik' bir biçimde eylemcilerin taleplerinin karşılandığı izlenimi yaratılmak isteniyor. Eylemciler yalnızca polis şiddetine değil yüzyıllardır yaşanan ırkçılığa, baskı ve ayrımcılığa karşı da protestolarda bulunmaktadır. Protestolar devam ederken Trump'ın Antifa'yı ve diğer benzer grupları sorumlu tutması, terör örgütü ilan etmek istemesi elbette ki gelecekteki dinamiğin önüne set koyma çabasından başka bir şey değildir.

ANTİFA'NIN DOĞUŞU VE MÜCADELESİ

Antifaşist Hareket (Antifaschistische Aktion), Ernst Thälmann ve Almanya Komünist Partisi (KPD) tarafından 1932'de Hitler faşizmine karşı kurulmuştur. Almanya ve İtalya'da faşist partilerin iktidara gelmesinin ardından birkaç yıl içerisinde başta sosyalistler, komünistler olmak üzere birçok kesimden anti-faşistler tutuklanmış ve katledilmişti. Bunlardan biri de Ernst Thälmann'dı. Ernst Thälmann, Gestapo* tarafından tutuklandıktan 11 yıl sonra Hitler'in emriyle kurşuna dizilerek katledildi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başlamasının ardından İtalya'da faşizme ve Alman işgaline karşı yürütülen savaşın kökleri anti-faşist hareketin de köklerini oluşturmaktadır. Almanya'nın işgal ettiği bölgelerde 1943 yılında İtalya Komünist Partisi'nin öncülüğünde Garibaldi Hücum Tugayları kurulmuştu.

Antifa, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla birlikte faşist iktidarların olduğu bölgelerde, faşizme karşı verilen mücadeleyle ortaya çıkmaktadır. Bugün Trump'ın odağında olan Antifa, dünyada birçok bölgede gerici, faşist iktidarlar karşısında sokakta militanca direnmektedir. Burada ay-

rica altını çizmemiz gereken nokta, Trump'ın hedefinde olan Antifa "örgütlenmesi"ne ilişkindir. Kısa tarihini anlattığımız Antifa, günümüzde faşizme ve emperyalizme karşı kararlı bir direniş sergilese de sınıfsal konumlanışı ve yapısı kaynaklı bu kararlı direniş çizgisi, faşizme karşı kitlelerin örgütlenmesinde ve onları sisteme yöneltmede zayıf kalmaktadır. Hatta denebilir ki zaten öyle bir iddiası da yoktur. Özellikle Avrupa coğrafyasında nicel bir güce ve etkiye sahip olan bu hareketi sınıfsal pencereden incelediğimizde bu noktada oldukça geri bir pozisyonda olduğunu görebiliriz. Konumuz bu olmadığı için burayı geçiyoruz. Zira temel konuyu, ABD baş-

kanı Trump'ın "Antifa"yı hedef göstererek halk hareketlerinin daha büyük noktaya erişmesini engelleme çabası oluşturuyor. Trump'ın Antifa'yı hedef göstererek kitlelerin ve genel olarak devrimci-demokratik örgütlenmelerin (komünist hareketten reformist örgütlenmelere kadar) sisteme ve devlete karşı hareketini engelleme çabası içerisinde. Dolayısıyla bugün Antifa'yı terör örgütü listesine koyma tehdidini teşhir etmek ve buna karşı mücadele yürütmek, anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin görevleri arasındadır.

ANTI-FAŞİST MÜCADELE VE GENÇLİK

Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde zayıf ve güçsüz burjuvazi halkın mücadelesini daima kanla ve zorbalıkla bastırmaktadır. Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgesi pozisyonundaki ülkeler için faşizmin konumu farklıdır. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki burjuvazinin az gelişmiş veya gelişmemiş olması, ekonomisinin bağımlı ve zayıf olmasından kaynaklıdır ve bu ülkeler sürekli yönetim krizi ile karşı karşı-

yadır. Faşizm, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki gibi belirli dönemlerde başvurulan bir yöntem değildir. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde faşizm, sürekli bir yönetim şekli biçimini almıştır. Kazanılan en ufak haklara dahi azgınca saldırılmaktadır. "İrkçi politikalar" ile "faşizm" in bağlaşıklığı kadar belirleyicilik ilişkisi de önemli yerde durmaktadır. Bu bakımdan vurgulamak gerekir ki TC, "ırkçı-şoven politikalara sahip alelade bir devlet" değil aksine belli sosyo-ekonomik gerçeklerin ortaya çıkardığı faşist bir diktatörlüktür. Ve bu "faşist" kimliği yıkılmadığı sürece kodlarına işlenmiş olan şovenizm ve ırkçılık da ortadan kalkmayacaktır. Doğal olarak

ması, üretimin devamı adına işçi ve emekçilerin hayatının hiçe sayılması bu pervasızlığın işçiler nezdinde göstergeleri oldu. Sokağa çıkma yasağında medyaya yansıyan görüntülerde polis birçok şehirde halka saldırdı, işkence ile gözaltına aldı. Faşizmin özelde Kürt ulusuna dönük azgınca politikaları virüs dinlemedi, Kürt ulusunun hak ve kazanımlarına saldırılar devam etti. ABD'de George Floyd'un katledilmesi ile Diyarbakır'daki işkence görüntüleri bir ortak faşist öze sahiptir.

Faşist TC'nin tüm saldırılarına karşı, halk gençliği sokaktaki direnişi ile karşılık verme yükümlülüğündedir. Tüm örgütlü güçlere, Kürt ulusuna, işçi ve emekçilere saldıran faşist TC, dünyadaki halk hareketleri ve ayaklanmalarının yaratacağı rüzgârdan korkmaktadır.

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Faşist TC ve çeteleri en ufak muhalif sesin yankılanmasına dahi öfkeyle karşılık vermektedir. Bu yıl içerisinde üniversitelerde, faşist çeteler devrimci-demokrat öğrencilere polis-ÖGB işbirliğiyle saldırmıştı. Ankara ODTÜ'de özel araçlarla üniversiteye giren çeteler öğrencilere saldırmaya çalışmış, öğrencilerin karşılık vermesi sonrasında ise kaçmışlardı. Devamında polis karşılık veren öğrencileri gözaltına almıştı. Görmekteyiz ki faşist TC, bulunduğumuz her alanı devrimci mücadeleden yalıtarak koparmak istemektedir. Bunun en bilindik yolu ise çeteleri üzerine salarak öğrencileri geri düşürmeye, tehdit ederek uzaklaştırmaya çalışmaktır.

Faşizm, devrimci örgütlülüklerle ve devrimci çıkışlara karşı "zor"u esas alırken geniş kesimler üzerindeki etkisini ise esas olarak demagojiyle sağlamaktadır. Anti-faşist mücadele, devrimci gençlik ile faşist TC ve çeteleri arasındaki bir savaş değil kitlelerin savaşımı sorunudur. Sorunu kitlelerin sorunu olarak kavrayarak kitleler nezdinde teşhir ve halkı mücadeleye katma politikası bir arada yürütülmelidir. Ancak kitleler ile bağlantı kurarak ve kitlelerle verilecek olan mücadele faşizmin türlü maskelerini düşürecek ve ona karşı mücadelenin başarısına zemin oluşturacaktır.

*Hitler faşizminin istihbarat örgütüdür. Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde binlerce anti-faşist, Gestapo tarafından katledilmiştir.

ülkemizde ırkçılık karşıtı bir hareket en başta anti-faşist olmak, faşist devlete karşı mücadelede öne çıkmak zorundadır.

Kaypakkaya yoldaşın faşizme dair şu vurgusu geçerliliğini korumakta ve yol göstermektedir: "Yok olmanın eşliğindeki emperyalistler ve gerici dünya'nın her köşesindeki zorbalıklarını vesaldırganlıklarını artırmakta, her yerde faşizmi tezgâhlamaya çalışmaktadır..., bugünkü düzenin temelleri yıkılmadan, faşizmin sosyal dayanağı olan sınıfların iktidarı çöktürülmeden faşizm tehlikesisavuşturulamaz. Faşizmin solugunu kesecek mücadele de ancak ve esas olarak, iktidarı halk sınıflarının eline geçirmesini sağlayacak olan proletarya önderliğindeki halk savaşı mücadelesi olabilir." (İbrahim Kaypakkaya Bütün Yazıları, s.445, Umut Yayımcılık)

Faşist diktatörlük geleceğinin selameti adına tüm araçlarını halkın üzerinde kullanmaktadır. Pandemi boyunca işçilerin zorla çalıştırılması, sokağa çıkma yasağı aralığında olan yaş grubunun özel izinlerle çalıştırıl-

"Onun Yüreğinin Bir Parçası da Bende Var" (Beser Ana)

"Kaygıyla kulak kabartıyormuş gibi bir hali vardı hep. Gür siyah saçların-da tutam tutam ak saçlar ilk bakışta keskin bir karşıtlık yaratırdı. Tepeden tırnağa tatlılık ve hüznü bir tevek-kül okunurdu bu kadında... Gözyaşla-rı ağır ağır yanaklarından aşağı süz-üyordu."

Oğlu yumuşak bir sesle: "Ağlama!" dedi.

Betimlenen kadın Maksim Gorki'nin tasvir ettiği "Ana" romanındaki Pelageya oğlu Pavel'in devrimci fikirlerle tanışması ile devrimci müca-delenin içine "zorunlu" giriş yapmış oğlunu savunurken onun fikirlerini savunmayı öğrenmişti. Çileyle yoğrulmuş ömrünün her zerresine binlerce zulüm sızmıştı. Gör-düğü zulüm yüzündeki çizgi-lere yerleşmişti öyle derin, sonra hep korkarak yaşadığından bahsedip devrimci-leştikçe kavradığı hayat der-sini slogana dönüştürecek-ti. "Hiçbir şeyden korkunuz ol-masın! Bir ömür boyu çekti-ğiniz çileden beteri yoktur..."

Kavganın, direnişin, müca-delenin kadınlarıdır onlar. Evlatlarının ardı sıra başları dimdik, gurur dolu analar. Nicesini gönderdik evlatları-nın ardı sıra nicesi evladına son bir veda edemeden, sa-çını okşayamadan, yanağını avuçlarının içine alıp kokla-yamadan evladına duyduğu özlem huzmesinin içinde ge-çiriyor yaşamını. Gözyaşlarına doku-namadan evladının bir gün çıkıp ge-leceğine inanç besliyor... Kimisi Berfo Ana gibi bütün ömrünü oğlunun kemikleri olsun bulmaya adadı, kimisi Taybet Ana gibi bedeni günlerce so-kak ortasında bekletildi. Şimdi onun bedenidir yüreğimiz. Kimisi Güzel Ana gibi "ben tüm devrimcilerin ana-sıyım" diyordu. Murat Yıldız'ı kendi elleriyle ifadesini versin diye karakola götüren 24 yıldır oğlunu arayan Ha-nife ananın acısıdır dizlerine derman olan. Gülmez Ana'dır şimdi bilincimiz hep mücadeleyle sınılanmış.

2 Haziran'da Dersim'de ölümsüzleşen Hasan Ataş (Şerzan)'ın annesi Beser

Ana da "onurumdur, gururumdur" diyordu. Şerzan'ın "yüreğinin bir par-çasının da kendinde" olduğunu söy-lerken kendi yüreğinin bir parçasının da Şerzan'da olduğunu bilerek. Şehit anaları mücadelenin ağır acılarında yürekleri yoğrulmuş acılarından öz-lem ve ayrılıktan evladına duyduğu hasretten öğrenmiştir.

Annelik duygusu kadının binlerce

yıllık öğrendiği onura erdeme dair değerler içinde çıkarsız, hesapsız, beklentisiz sevgiyi, şefkati barındır-maktadır. Bu duygular evlat acısıyla öfkeye dönüşmekte bin bir renge bürünüp yaşamı mücadeleyi yürek-lendirmekte, güçlendirmektedir. Unutmamalıyız ki bu amansız savaş ne sadece işçilerin ne köylülerin ne kadınların ne de erkeklerindir. Bu mücadele ne sadece oğulların ne de kızlarındır. Bu kavga insanlığın kavga-sıdır...

Analar mücadeleye başladığında çığ-lıklarını keşfedip öfkeyi sınıf düşman-larına yönelttiklerinde mücadelemiz daha da çelikleşmektedir. Başta tek

bir evlattır belki peşinden gittikleri sonra bütün çocukların anaları olma-ya başlarlar. Gülizar yoldaş gibi Leyla Karakoç yoldaş gibi dünyanın tüm çocukları için silah elde dövüşür, dü-şerler. Eğer ki sadece evladını yitirmiş bir kadın görüyorsak şehit analarına baktığımızda bilin ki devrimi anlamı-yoruz. Onlar sınıf kinin vücut bulmuş halidir. Onlar sınıf savaşının öfkenin yeşerdiği topraktır. Onların acılarıyla

büyüyüp gelişecek-tir kavga. Yeter ki onların mücadele de konumlandırır-ken en öfkelilerimiz olduklarını, kaybe-decek hiçbir şeyle-ri olmadığını "ben canımı vermişim" diyenlerin kinini ör-gütleyebilelim.

Sınıf mücadelesi her çağda çok ağır bedellerle gelişip güçlenmiştir. Kadınlar bu mücadelenin içinde annelik rolle-riyle de çok önemli görevler üstlenmiş-tir. Çoğu yerde bu rolleri parçalamış mücadelenin kıyıla-rında süzülen değil ateşinde kavru lan direnişleriyle sim-geleşmişlerdir. Ana-larımız bu savaşta sadece annelik rol-leriyle başlasalar da savaş insana öğret-tikleriyle savaş içe-risinde şekillenmişlerdir.

Şimdi bu acı öfkeye dönüştüğünde teselli değildir beklidikleri, teselli edilemez bu acıları unutmak ya da unutturmak değildir. Halk savaşçı-larının acılarına sarılmak ideallerini gerçek kılmak için gerekeni yapma-kır istedikleri. Ateşi harlamak savaşa atılmaktır. Analar bilir ki kan yerde kalmaz hele ki halk davasında. Mah-şer günü yeryüzündedir ve hesap gö-rülecektir. Halkın binlerce on binlerce evladı o günün kaçınılmaz olduğunu kavradığında isyan dağ başlarından şehre varacak ve son bu düzenin sa-hipleri için korkunç olacaktır. Anaları-mızı bu bilinçle anlamalı, örgütleme-

liyiz.

Devrimcilerin anneleri hep kaygı ta-şırırlar ancak bu kaygı kendine dair bir kaygı olmaz çoğu zaman çocukları için başlar. Nasıl ki halk savaşçıları zihnindeki "ben"i silmiş ise sınıf mücade-lesinde fedakarlık, alçak gönüllülük, emektarlık, açık, samimi ve dürüst bir kişiliğe bürünmüşse annelerimizdeki bu yüreğin bir parçasının da onlarda olmasındandır. O kaygı yüce bir ama-ca hizmet eder hale geldiğinde korku duvarları yıkılmakta her şey müca-delenin zarar görmemesi için yapılır hale gelmekte evladını korumanın bir yolu mücadelenin gelişmesi olduğu bilince çıkmaya başlamakta ve dev-rimci mücadeleye adım oradan atıl-maktadır.

Kadının kimliğinde zaten var olan, binlerce yılda insanlığın öğrendiği en devrimci duygular emek, fedakârlık, koşulsuz sevgi ve şefkat devrimci mü-cadele ile bütünleştirildiğinde daha güçlü ve örgütlü bir yapı kazanacaktır. Emin adımlarla korkusuzca ilerlemek böyle başarılacak, cüretli adımlarda tereddüt göstermek ortadan kalka-caktır. Bu da ailelerimizi, annelerimi-zi örgütlemek çok önemli bir yerde durmaktadır. Onların acılı yürekleri, göz yaşları içine boğulu öfkeleri sınıf mücadelesine kan olur can olur hale gelecektir.

Bugün anaların öfkesi daha büyük baskı ve zulümle bastırılmak isten-mektedir. Yaşamın her alanına, za-manın her anına korku sindirilmek istenmektedir. Egemenler anaları susturduğunda toplumu susturacağı-nı düşünmektedir. O yüzden faşist po-litikalarla azgınca saldırmakta gerilla cenazelerine katılımı engellemeye çalışmakta, analarımızı çocuklarının kemiklerini arayan bir mezar taşının başında bir ömür hesabı sorulmadan bekleyen bir çaresizliğe sürüklemek istemekte. Umudu öldüreceğini san-maktadır. Acı bu politikalarla kanık-satılmaya çalışılmaktadır. Analarımız bu mücadelenin en çetin acılarıyla sınanırken onlara güç veren bu he-sapların kapanacağına olan inançları-dır. Umut oradadır, öfke analarımızın acılarında filizlenmektedir. Gerçek bu öfkenin bastırılmaz şiddetindedir. "Gerçeğin ateşi, kan deryalarında bile söndürülemez..."

Siyonist Strateji ve İran'ı Suriye'den Çıkarmak

Dünya gündemi salgınla meşgulken Ortadoğu'da savaş hiç durmadı. Hamleler, manevralar, saldırılar birbirini izledi. Savaşın taraflarından biri olarak İsrail, İran güçlerine yönelik saldırılarına devam etti. Mayıs başlarında İsrail'in "İran'ın Suriye'ye yerleşmesini engelleme stratejisinden zorla çıkarma stratejisine çektik" açıklaması savaşın seyri açısından dikkat çekici bir hamle oldu. Bu İsrail'in tek başına altından kalkabileceği bir yük değil. Dolayısıyla açıklamanın arka planı İsrail-İran çatışmasını ve büyük resimdeki anlamını görmek açısından önemlidir.

İsrail-İran çatışması 1979 İran Devrimi'ne dayanıyor. Devrim öncesi İran ABD'nin kuklası olarak Siyonizm için bir tehdit oluşturmuyordu. İran'ın ABD kontrolünden çıkması hatta "düşman" olması İsrail için de güvenlik tehdidi demek oluyordu.

Bugün İsrail için Ortadoğu'da esas tehlike ve tehdit unsuru İran ve Şii

yayılmacıdır. Filistin sorunu nedeniyle işbirlikçi-uşak Arap devletleri ile yaşanan sorun gelinen aşamada İsrail için güvenlik tehdidi oluşturmuyor. Dahası ABD'nin bölgedeki çıkarları için kurmak istediği Arap NATO'sunda Siyonizm ile birlikte çalışmalar yapacak kadar ileri düzeyde bir ilişkilendirme söz konusu. Bu ilişkinin temelleri 1999'da Camp David Anlaşması ile atıldı. ABD hem bölgedeki hâkimiyetini hem de İsrail'in güvenliğini garantiye almış oldu.

Bu iklimi bozan İran oldu. Devrimden bugüne İran, İsrail için baş düşman oldu. İran'ın attığı her adım İsrail'in uykularını kaçırdı. Özellikle nükleer teknolojide İran'ın kat ettiği yol İsrail'i en çok kaygılandırıcı gelişme oldu. Mossad ajanları nükleer çalışma yapan onlarca İranlı mühendise suikast düzenledi. İran'ın bölgedeki varlığını etkisiz kılmak ve yayılmasını engellemek İsrail dış politikasının ana gündemidir. İran karşıtı güçlerle iş birliği

yapmak, her türlü desteği sunmak, İran'da iç karışıklıklar yaratmak veya ortaya çıkanları körüklemek, ekonomisini hedef almak gibi her yol mübah görülüyor.

İran düşmanlığı Körfez ülkeleriyle yakınlaşmanın da temel nedenlerinden biridir. Böylece hem Arap hem de Fars tehlikesine karşı kalkan sağlanmış oluyor. S. Arabistan başta olmak üzere diğer Arap monarşileri de İran'ın güçlenmesini istemiyor. İran karşıtlığı Siyonizm'le Arap monarşilerin ortak paydası oluyor. Nitekim Arap NATO'sunun kurulma amacı da aynı nedene bağlı. İronik olan Filistin sorununu din-mezhep sorunu olarak göstermeye çalışanların söz konusu İran olduğunda din-mezhep ayrımı tanımamasıdır. Bu da Ortadoğu'daki sorunların din-mezhep esaslı olmayıp sınıfsal bir temele sahip olduğunu göstermektedir. Bir diğer argüman da ABD'nin çıkarları doğrultusunda Siyonizm ve Arap monarşilerinin hizaya

girmesidir.

İran, Suriye savaşıyla birlikte hiç olmadığı kadar güçlendi. Irak, Yemen, Lübnan ve Suriye'deki nüfuzu İsrail ve Körfez ülkelerini fazlasıyla tedirgin ediyor. ABD'nin Rusya karşısında bölgedeki hâkimiyetinin zayıflaması bu tedirginliği artırıyor. Bundan dolayıdır ki İsrail'in Suriye'deki esas savaşı İran ve Şii milis güçleriyle. Bu eksenle İsrail, Suriye'nin güneyindeki askeri hareketliliğe saldırıyla karşılık verdi. ABD desteği ile Golan Tepeleri'ni ilhak ederek sınırdaki gücünü artırmış oldu. Özellikle Hizbullah'a yönelik saldırılar yaptı. 2006'da kaybettiği savaşın intikamı niteliğindeki bu saldırılar Siyonizmin asıl korkusunun ne olduğunu da gösteriyor.

Suriye paylaşım savaşının başından beri İsrail doğrudan ABD tarafında yer alıp aktif bir destek sundu. Bu destek, savaşın başında IŞİD çetelerine silah-lojistik yardım, IŞİD'den petrol alımı, yaralanan cihatçıları tedavi etmek şeklinde olurken savaşın ilk dönemindeki üstünlüğün terse dönüp, Rusya ve İran'ın etkinliğini arttırmasıyla askeri saldırılara dönüştü. Uçak düşürme, İran'a ait askeri tesisleri imha etme, milis güçlerini bombalama gibi saldırılar hiç kesilmedi. İsrail bu süreci Hizbullah'ı tamamen yok etmek için bir fırsat olarak gördü ve kullandı. Hizbullah komutanlarına suikastlar düzenledi. Bir diğer ifadeyle İran'ın Lübnan ayağını kesmek ve İran tehlikesini uzaklaştırmak için elindeki tüm gücü kullandı.

Bu tabloda İsrail'in, İran'ı Suriye'den çıkarma stratejisine geçtiğini açıklamaması, hedefi büyüttüğüne işaret ediyor. Bu stratejinin hangi yol ve yöntemle uygulanacağı zamanla görülecektir. Ortadoğu'da İran demek, Rusya ve Çin demekle eşdeğerdir. İsrail, bu üçlünün karşısına çıkmak, savaşmak gibi bir niyetten uzaktır. Bölgedeki dengelere oynamak ve lehe sonuçlar elde etmek gayet olasıdır. Bu politika mutlak surette karşılığını da bulacaktır.

Strateji değişikliğinde İran'ın Suriye'den çıkarılmasında mutlak suret-

te askeri yöntemlerin kullanılması düşük ihtimaldir. İsrail, askeri tesis veya konvoy vurmanın ötesine geçemeyecektir. Masada bir seçenek veya son darbe niteliğinde bir düşünce olabilir ancak. Kapsamlı bir askeri savaş, bölgede devletlerin doğrudan karşı karşıya geldiği, tüm Ortadoğu'yu içine alan bir savaş demektir. Böylesi bir savaşta, bugünkü ekonomik ve politik durumda emperyalistlerin de savaşa dahil olacağı açıktır. Bu anlamıyla emperyalistler mevcut konjonktürde bölgesel bir savaşa -İsrail İran arasında- sıcak bakmayacaktır. ABD hegemonyası zayıflarken böyle bir savaşı göze alması uzak ihtimaldir.

İran, ABD'nin Suriye'de Rusya ile anlaşmasının temel kriterlerinden biridir. ABD'nin Suriye'deki kaybı İran'ın güçlenmesi olarak okunuyor. Bu ABD ile işbirlikçilerinin ilişkilerinin zedeleneceği anlamı taşıyor. ABD, İran'ı kendi sınırlarına hapsedmek istiyor. Bu yanı sıra İsrail'in stratejisini destekleyecektir. İran'ın varlığı Rusya'nın (ve Çin'in) hem elini güçlendiriyor hem de Suriye'de nihai sonuca ulaşmasını geciktiriyor. Suriye konusunda Rusya ve İran arasında tam bir ortaklık söz konusu değil. Bu anlamıyla Rusya ve Çin, İran'ı dengelemek ve ipini elinde tutmak için İsrail'e bazı noktalarda izin verebilir. Nitekim İsrail'in Suriye'de İran'a yönelik saldırılarında Rusya, Suriye hava sahasını İsrail'e kapatmadı. Bu, İran'a verilen bir mesaj olarak okunmalıdır. İran ise bölgedeki varlığının en önemli ayağını kaybetmek ve Basra'nın doğusuna sıkışmak istemiyor. Fakat bölgedeki gücünün de sınırlı olduğu, Süleymani'nin öldürülmesiyle ABD tarafından gösterildi. ABD'ye etkin bir karşılık veremeyen İran, tehdit ve kısmi saldırılarla yetindi. ABD "daha fazlasını yapabilirim" mesajı ve İran'ın en önemli kadrolarından birini öldürmesi İsrail tarafından eşsiz fırsat olarak okunuyor. İsrail'in bundan güç alması kuvvetle ihtimaldir.

Bu iç içe geçmiş dengede İran'ı Suriye'den çıkarma stratejisi, İsrail'in farklı dengelere oynadığının bir ifadesidir. Bu da kısa vadeli olmayıp uzun erimli ve Arap monarşilerini de içine alan bir strateji olduğunu göstermektedir. Ortadoğu'daki dengeleri etkileyecek böyle bir stratejinin ABD'den bağımsız olacağı

düşünülemez. Kurulduğu günden bugüne ABD'nin bölgedeki ileri rakolu olan, güvenliği ve geleceği ABD'ye bağlı İsrail'in ABD'yle danışsız bir politika-strateji izlemesi düşünülemez.

İran merkezli bu stratejinin iç politikaya dönük olması meselenin bir diğer yanıdır. Netanyahu hükümeti uzun süredir zor durumda. Koronavirüs salgınından yetkilerini artırmak için yararlanması bu durumu tersine çevirmedi. Tersine İsrail hâkim sınıfları arasındaki çelişkiyi derinleştiren bir etkisi oldu. Netanyahu dış politikayı iç politikanın aracı olarak kullanırken açıkladığı stratejiyle Siyonist ideal olan "Büyük İsrail Devleti" özlemine vurgu yaptı. Dikkatleri bütün Mezopotamya'yı içine alan Siyonist ideal önündeki en büyük engele, İran'a çekerek milliyetçiliğe oynuyor ve iç politikaya ayar veriyor.

Ortadoğu, kartların sürekli yeniden karıldığı bir denklemdir. Sabah belirlenen bir taktik politika akşama değişebilmektedir. İsrail'in Siyonist idealine uygun strateji-taktik belirlenmesinde bir sorun yoktur. Mesele bu stratejinin Ortadoğu gerçekliğine ne kadar uyacağıdır. İsrail'in Ortadoğu'daki dengeler üzerinde belirleyici gücü ve etkisi İran kadar değildir. Dış politikası, ABD emperyalizmi ile uyumlu olması gereken bir pozisyona sahiptir. Emperyalistler arası çelişkiden yararlanmak, İran'ın içinde bulunduğu ve salgın nedeniyle derinleşen ekonomik krizden faydalanmak, bu krizi bölgede yaşatacağı yenilgiyle siyasi krize dönüştürmek, bu strateji değişiminin hedefleri arasındadır. İran'ın köklü devlet geleneği, Rusya ve Çin ile olan ilişkisi, askeri kapasitesi ve yetenekleri de bu stratejinin açmazlarıdır.

İran'ı Suriye'den çıkarma stratejisi başarıya ulaşsın veya ulaşmasın bu egemen sınıflar arasındaki nüfuz savaşı olup Ortadoğu'nun kadim halkları için, İran ve İsrail'in yoksul halkları için bir anlam ifade etmiyor. Egemen sınıflar Ortadoğu'ya hâkim olmak için durmadan yeni stratejiler oluştururken ezilen yoksul halkların payına kan, katliam, sefalet içinde yaşamak düşüyor. Açıklanan strateji Ortadoğu'daki savaşın durmayacağını, daha da şiddetleneyeceğinin ilanıdır.

"Türkiye'den korkmuyoruz, her türlü sonuca karşı hazırlıklıyız"

HABER MERKEZİ- Yunanistan Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Stelios Petsas, son aylarda Ankara ile Atina yönetimi arasında Doğu Akdeniz'de yükselen tansiyon sonrası her türlü sonuca karşı hazırlıklı olduklarını belirterek "Türkiye'den korkmuyoruz" dedi.

Yunanistan'da yayın yapan Skai televizyon kanalına açıklamalarda bulunan Petsas, ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsünün geçtiğimiz günlerde

yaptığı "Türkiye'nin eylemleri kışkırtıcı ve sorunların çözümüne yardımcı değil" şeklinde yaptığı açıklamayı da olumlu bulduğunu ve Washington hükümetinin Yunanistan'dan yana tavır aldığını öne sürdü.

Stelios Petsas, Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerilimde uluslararası kamuoyunun Yunanistan'dan yana tavır aldığını savunarak, "ABD'nin açıklamaları Türkiye'yi kınayarak Yunanistan'ın pozisyonunu tanıyor ve onaylıyor. Yaptığımız hazırlıklar ve gönderdiğimiz mesajlar daha fazla sorununun çıkmamasına yönelik adımlardır. Biz Türkiye ile iyi komşuluk ilişkilerine sahibiz. Bu karşılıklı bir gelişmenin sonucu, yalnızca tek taraflı değil" ifadelerini kullandı.

Hindistan'da HKP (Maoist)'ten yeni eylemler

HABER MERKEZİ- Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları Hindistan devlet güçlerine ve doğa talancılarına karşı askeri eylemlerini sürdürüyor.

31 Mayıs'ta halk savaşçıları Jharkhand'da, yağmur ormanlarını talan eden bir inşaat şantiyesine girdi ve inşaat malzemeleriyle araçları kullanılmaz hale getirdi. Yağmur ormanlarının talanı hem halk savaşına karşı bir politika olarak kullanılıyor hem de halkın daha fazla sömürü-

sünü içeriyor.

Yine 31 Mayıs'ta, bir polis devriyesi gerillalar tarafından pusuya düşürüldü. Eylemde bir polis ve bir korucu öl-

dürüldü.

2 Haziran'da bir boksit madeni basıldı ve 13 iş makinası gerillalarca ateşe verildi.

4 Haziran'da Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları Chhattisgarh bölgesinde yol kesti. Savaşçılar yolun farklı yerlerine yerleştirmiş oldukları 16 adet el yapımı patlayıcıyı patlattı. Eylemden sonra bölgeye yüzden fazla anti-naksal taburu konuşlandı.

Devrimci Özne Olmadan Hiçbir Kriz Devrime Evrilmez

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Koronavirüs salgını dolayısıyla kapitalist-emperyalist sistemin “kâğıttan kaplan” olduğunu emekçi halklar bir kez daha gördü. Bu sözü dile getiren Mao’nun ülkesinden yayılan bir virüsle bunun açığa çıkması da tarihin ironisi olmalı. Aslında uzun süredir emperyalist-kapitalist sistem krizdeydi, koronavirüs salgını bunu daha da görünür kıldı. Hem de çok büyük bir biçimde görünür kıldı.

Emperyalist- kapitalist sistem tarihinin en büyük, en derin ve en yaygın krizlerinden birini yaşıyor. Mali sermaye, tüm düzeni ve alanlarıyla birlikte krizde, çöküşün kıyısında, uçurumun kenarında dolanıyor. Daha şimdiden, krizin başında, büyük bir sermaye ve üretici güçler yıkımı yaşandı. Mali sermaye, bugüne kadar her büyük krizde bir sermaye yıkımı yaşasa da tekelleşmeyi üst düzeyde yeniden yapılandırarak, ekonomik-siyasi uluslararası kurum, ilişki ve yapıları organize ederek ilerliyor ve sermaye dolaşımının önündeki engelleri küresel düzeyde aşıyordu. Bunu yaparken üretici güçleri ve üretimin temelini kısmi de olsa geliştiriyor ve artı-değer sömürüsü krizine; kâr oranının düşme eğiliminin yarattığı krize karşı kendi çözümlerini üretebiliyordu. Üretimde bilgisayarlı otomasyon süreçleri, üretimin temelini çok geliştirmiş olması kâr kitlesini artırsa da yetersiz kalması onu hep bir krizin kıyısında tutuyordu.

Devresel krizlerin zamansal aralığı daralmış ve sistem her defasında daha şiddetli krizlere savruluyordu. 2008 krizinden sonra ise durum daha açık hale geldi. Kapitalizmin üretici güçleri geliştiremediği her alanda görünür

olmuştu. Sanayi 4.0 dedikleri bilgisayar-yazılım-otomasyon süreçlerinin gelişiminin sınırlarına dayanması, onun hem siyasal hem tarihsel olarak ömrünü tamamladığını gösteriyordu. Kovid-19 krizi bunun altını çok kalın bir şekilde yeniden çizdi. Krizden çıkış için hiçbir gücün bir reçete sunmamasının nedeni bu tarihsel sınırların çürüme, çözülme ve vizyon

Üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki bu çelişki proletarya ve burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkileri ve diğer toplumsal çelişkileri şiddetlendirse de buradan kendiliğinden ne bir devrim çıkar ne de o şekilde demokratik halk devrimi ve sosyalizme geçilir.

kayıyla ilgili.

Üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki bu çelişki proletarya ve burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkileri ve diğer toplumsal çelişkileri şiddetlendirse de buradan kendiliğinden ne bir devrim çıkar ne de o şekilde demokratik halk devrimi ve sosyalizme geçilir. Bu da başka bir gerçeklik olarak durmaktadır.

Bu gibi süreçlerde revizyonist-reformist teoriler bir kez daha cilalanarak “yeni” etiketiyle piyasaya sürülmektedir. Bu gibi teorilerin Türkiye’de de alıcısı bir hayli çok. “Radikal demokrasi” ve “üçüncü yolcular” bun-

ların en bilinenleridir. Lacan-Maute, imparatorluk yazarlarına kadar çok sayıda liberal yazar, kurum ve çevre var, bunu dile getiren. Devrimin toplumsal bir alt üst oluş olduğu, uzun süreli bir sınıf savaşımı, yenilgi ve yenilgiler içerisinde geçilen bir sınıf mücadelesi kesiti olduğu unutuluyor. Sanki seçimler sonucunda, demokratik halk iktidarı ve sosyalizme geçilebilmiş gibi konuşuluyor, vaaz ediliyor. Böyle olmaya çağını bilsek de devrimci mücadele ve örgütlerin gerilemesi, sosyalizmin yaşadığı prestij kaybının da etkisiyle burjuva teoriler, küçük burjuva sosyalizmi denen akım ve düşünceler daha da yaygınlaşıyor. Doğa gibi siyasal alan da boşluk tanımıyor. Devrimcilerin, komünistlerin boş bıraktığı alanı burjuva ve küçük burjuva akımlar

dolduruyor. Bu kapsamda bugün fazlasıyla görünür olan liberalizmin kavramlarının devrimci çevrelerde yaygınlaşması ve gelişmesidir. Bu durumun uzun yıllardır geliştiği bir gerçek olmakla birlikte bu dönemde zirve yaptığını söylersek abartmış olmayız. MLM kavramlardan bir uzaklaşma var. Hatta bu kavramlar eski bulunup şekere bulanmış bir mermi anlamına gelen başka bir kavram, “yeni” etiketi altında küçük burjuva sol liberalizmin cephaneliğinden tedarik ediliyor. “Ötekileştirme”, “şiddet karşıtlığı”, “kolluk güçleri”, “küreselleşme”, “globalizm” gibi kavramların devrimci saflarda da sık kullanılır olması bunlara örnektir. Bu kavramların bir düşüncenin, ideolojinin yansıması, dile gelmesi olduğu da ortadadır.

Sınıf mücadelesinin gerilemesi, durağanlaşması beraberinde sınırları belirlenmiş bir devrimcilik anlayışı da geliştirdi. Bu devrimcilik de kendi durumunu realize edebilmek için

bu liberal kavramlara ihtiyaç duymaktadır. Onlar için tutarsızlıkların görünür olmaması gerekmektedir. Tutarsızlıkların görünmez kalması, sınıf mücadelesinin zorunluluklarını görmek istememekten kaynaklanır. Sınıf mücadelesinden uzak bir “devrimcilik” tahayyülünün ürünü olarak sınıfsal ayrımları, sınıfsal çatışmaları yok sayan veya en azından flulaştırılan kavramlar kullanılmaktadır. Bu devrimcilik değildir, devrimciliğin içinin boşaltılmasıdır. İdeolojik mücadele kavramlarla yürütülmekte, ideolojik konum yine kavramlarla ifade edilmektedir.

Sınıf mücadelesinde bulunulan yere paralel olarak da kavramlar kullanılmaktadır. Dolayısıyla sınıf uzlaşmasına zemin sunan, burjuva ideolojisinin taşıyıcısı olan kavramları kullanmak masum değildir. Hem nasıl bir devrimci yaşam içinde bulunulduğunu hem de hâkim sınıf ideolojisinin hâkimiyeti altında bulunulduğunu gösterir. Devrimcilik iddiasında olanlar bunun nasıl bir devrimcilik olduğunu da sorgulamalıdır. Bu kapsamda bir taraftan ideolojik mücadele yürütülürken bir taraftan devrimciliği, sınıf mücadelesini geliştirme pratiklerine hız verilmelidir. Devrimci pratikler geliştirilmediği sürece liberalizmin etkisine girmiş devrimcilik gelişecek ve devam edecektir. Küçük burjuvazinin sınıfsal düşünüşü bunu koşullamaktadır. Onun için görev bellidir.

Emperyalist kapitalist sistemin bir bütün dünyada krize girmiş olduğu süreçte her geçen gün devrimci olanaklar daha fazla açığa çıkmaktadır. Devrimci ve komünistlerin bunları görmek ve harekete geçirmek için en başta liberalizm virüsünden arınmış olması gerekir. Dolayısıyla süreç devrimci saflarda liberalizme ve onun türevlerine karşı verilecek ideolojik mücadele ile birlikte gelişecektir. Bu mücadelenin tamamlayıcı elbette ki sınıf mücadelesinin pratiği olacaktır. Pratiği devrimcileştirmek, daha ileri adımlar atmak, bu adımlarla kitleleri örgütlemek esas çıkış noktamız olacaktır.

Betonlaşmayla Övünmenin Aymazlığı: "Ağam Bizimle Eğleniyor"

1 50 yıllık tarihi olan Yusufeli ilçesi 1950 yılında kurulduğu son yerleşim yerinden yedinci kez taşınıyor. Taşınmanın "güzide" sebebi büyük devlet imajının "sembolü" sayılan Yusufeli Barajı ve HES projesidir. 1960 yılından itibaren baraj yapımıyla gündemden hiç düşmeyen projenin temeli 2013 yılında atılmış, dökülen 3 milyon metreküp beton vesilesiyle sona yaklaşıldığı ise bizzat Cumhurbaşkanı RTE'nin katıldığı video konferans etkinliğiyle duyurulmuştu. Açılış ve temel atma törenlerinin unutulma korkusuyla tekrarlandığını hatırlayanlar için ilgi çekici olmasa da güçlü devlet imajının dökülen beton miktarında aranması, kurdelelerin yeniden kesilmesi, "başarıya" ne kadar ihtiyaç duyulduğunu anlatıyor. Ancak Akkuyu'ya inşa edilen NES'in (Nükleer Enerji Santrali) temelinde oluşan derin çatlakların ardından güçlü devlet imajı için betonun da artık kurtarıcı olmadığı biliniyor. Çatlayan betonlar, pul pul dökülen sıvalar hâkim sınıfların deniz kumundan inşa edilmiş binalar gibi çürük temeller üstünde devam edebilmesini her geçen gün zorlaştırıyor.

Ekonomik kriz içerisinde ortaya çıkan salgının yarattığı sarmal, güçlü devlet imajının pazarlanmasını zorlaştırırsa da vazgeçilmiş değil. Ekonomik krizin "teğet geçtiği" günlere öykünen hâkim sınıflar rant projelerine, talan ve sömürüye hız katarak, yoğunlaştırarak krizin içinden çıkmaya çalışıyor. Krizin daha da derinleştiği, ekonominin gözdesi "betonun" en borçlular arasına yerleştiği, ödenmeyen krediler yüzünden bankaların "emlakçı dükkanına" dönüştüğü, satılmayı bekleyen milyonlarca konut stoğunun bulunduğu manzara betonla perdelemeye, güçlü devlet imajı "çaresizce" ayakta tutulmaya çalışılıyor. Siyasi ve ekonomik krizin dayandığı sınırlar daralmış, burjuva feodal siyasetin krizi daha da büyümüş, doğaya, yaşam alanlarına, halka yönelik saldırılar eli

sopalı vaziyette devreye sokulmuştur. Bu nedendir ki salgın günlerinde saldırganlığın bir yay gibi gerilmesi, fırsatçılıkla doğaya öldürücü darbeler indirilmek istenmesi boşuna değil. Hâkim sınıflar sermayenin çıkarlarını yatırım, ekonomik büyüme ve istihdam rakamlarının, söylenen "yeşil yalanların" arkasına gizlemektedir. Yusufeli baraj projesinin bitmesine 1 milyon metreküp kaldığı müjdesi de yine kantarın topuzunu kaçırın övgülerle sıralanmaktadır. Adnan Menderes'ten Demirel'e, Erbakan'a dizilen güzellemler eşliğinde geri kalmışlık-

tan kurtuluşun sembolü olarak baraj projelerinin ekonomik büyümedeki rolüne bir de "derinlik" katılmaktadır.

540 megavat kurulu güce sahip olacak Yusufeli Barajı Cumhurbaşkanı'nın ifadesiyle "gerdanlığın adeta imamesi durumundadır." Yusufeli Barajı, Çoruh Nehri üzerinde "gerdanlık" gibi sıralanan 50 baraj ve HES projesinin en büyüğü durumundadır. 275 metreyi bulacak gövdesiyle 100 katlı bir binanın yüksekliğine eş değerdir. Ekonomiye yıllık 1,5 milyar lira katkı sağlayacağı iddia edilmektedir. Barajla birlikte yollar, köprüler, menfezler, tüneller ve tabii ki Yusufeli ilçesinin yeni yerine taşınması müteahhithlerin de iştahını kabartmaktadır. Tüm bunlara Cumhurbaşkanı'nın "dünyayı şaşırtma" merakını da eklemeliyiz. Kanal İstanbul için "dünyada çok ciddi bir sükse yapacak" diye söylenmişti.

Yusufeli baraj projesi için de "dünya hidroelektrik santral nedir, sulama nedir? Bunu gördüğünde şaşırarak" demekten geri durmuyor. Bu iftihar projesinin dörtte üçlük kısmının bitmesine, betonuna, yüksekliğine, "para basmasına", dahası dünyanın göstereceği şaşkınlığa beklentimiz yükseltilecek tanık olmamız, büyülenmemiz isteniyor. Bizden dünyanın en hızlı akan nehirlerinden birini, Çoruh'u dizginleyen, yola getiren, dağların arasında yükselen "esere" hayran kalmamız hâkim sınıfların gücünü ve kudretini onda görmemiz isteniyor.

2003'TEN SONRA YAPILAN 576 BARAJLA ÖVÜNMEK

"Allah'ın bir lütfü" olan suların kontrolsüzce topraklarından akıp gitmesine, "heba olmasına", barajlar inşa ederek nasıl engel olduklarına, ülkeyi kalkındırdıklarına, ekonomik büyüme yarattıklarına inanmamız bekleniyor. 2003 yılında toplam 276 olan baraj sayısının üstüne 18 yılda 585 yeni baraj; yine 2003'ten önce 105 olan HES projesinin üstüne 576 HES daha ekleyerek su potansiyelini enerjiye, sulamaya yönlendirdikleri, tarım arazilerinin çoraklaşmasını, şehirlerin susuz kalmasını engellediklerini anlata bitiremiyorlar. Bütün bunların adını ise büyük yatırım seferberliği koyuyorlar. Rant ve talan projeleri yatırım seferberliği adı altında ekonomik büyüme rakamlarına yansıtılırken doğanın ve yaşam alanlarının

kaybı, mahvoluşu rakamlardan ibaret kalmıyor. Ekonomik büyüme diye kurulan hayaller burjuva feodal sınıfların palazlanmasından, halkın sefaletinin katlanmasından, doğanın ve yaşam alanlarının talan edilmesinden başka kapiya çıkmıyor. Sulara el koyarak, suyu borulara hapsederek halkı ve doğayı en temel ihtiyacından alıkoymuyorlar. "Allah'ın lütfü" olan suya halkı ve doğayı hasret bırakmanın yanında sulama ve elektrik giderleri üzerinden yaptıkları soygunun haddi hesabı bulunmuyor. Doğa ve yaşam alanları, Hasankeyf'te olduğu gibi 12 bin yıllık kültürel ve tarihi miras, 50 yıllık ömrü olan baraj sularına gömülüyor. Yerleşim yerleri taşınıyor, baraj yatağı içinde kalan topraklara "el konuluyor", insanlar ve canlı türleri zorunlu göçe maruz bırakılıyor.

Doğanın, insanın, canlıların uğradığı katliam, göç ve asimilasyon hâkim sınıflar eliyle sistemli olarak ülkenin her yanında yaşama geçiriliyor. Dersim, Hasankeyf, Yusufeli doğaya ve yaşam alanlarına dayatılan talan ve sömürünün, geri dönülmez yıkımın son halkalarını oluşturuyor.

Hâkim sınıfların siyasi ve ekonomik krizinin fotoğrafı meclis "muharebelerinden" geriye kalan hatıralarda değil yaşamın her anında ve yerindedir. Toplumun salgın döneminde daha fazla görünür olan talepleri mücadele etmeksizin karşılanamaz ve kazanılamaz durumdadır. Ekonomik ve siyasi krizin ulaştığı derinlik hâkim sınıfların elinde baskı ve devlet terörünün dışında vadedeceği bir şey bırakmamıştır. Doğayı tüketmek, talanı ve sömürüyü boyutlandırmak sistemin neredeyse tek parolasıdır. Örgütlenmek, mücadele direniş yolunda sebatla ilerlemek her zamankinden kilit bir yerde durmaktadır. İnsanlığı ve doğayı özgürleştirmenin yolu örgütlenmekten, mücadele ve direniş hattında yürümekten geçiyor.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

"Yine, Yeniden..."

Güneş, acelesiz dolaşır gökyüzünü. Gündüzler yavaştan yavaştan uzamaya başlar...

Cemre, göğün gürültüsünden mi korkmuştur; bilinmez ama bırakıverir kendini yükseklerden. Havaların soğuğu kırılır; sular oynar. Toprak; ağır ağır çözer donunu...

Dere ağzlarında birikmiş çığların altı oyulur; üzerinde çatlaklar oluşmaya başlar. Karın beyazı çoktan kirlenmişti zaten. Doğa; gürültülü bir orkestraya, dönüşür. Müzisyenlerinin ayrı yerlerde aynı notaya bastıkları, bir orkestra. Çığ homurtuları, dere yataklarını şarıldayan sulara bırakmıştır. Sular ki; bin bir rengi yansıtır güneşe.

Toprak, kahverengini unuttur. Yemyeşil bir elbise giyinir. Renk renk çiçek, desen desen böceğe bezenmiş bir elbise. Toprak, elbise sırlıklam olur. Kök nasibini alır sudan. Kökü doyuran su; dallara yürür, dalın ucunda göğe uzanan; bir çiçektir su artık...

Etrafta şaşkınlar vardır. Bu kadar rengi, çeşidi nasıl öğreneceğini düşünmektedir; yavruyunun şaşkınlığı. Her canlının ardında bir yavru var. Nüfusun artacağını bilen tabiat; bütün hünerini sofraya sunar...

Önce kapkara bulutlar çöker; göğün mavisine, güneşin sarısına... Dağ başlarına kırmızı renkli kılıçlarla saplanır; bulutların öfkesi... Boşalır; gökyüzünün ağıtı, toprağın bereketi... Bardaktan boşanmışçasına boşalır.

Bulutların siyahında, göğün gürültüsünde gelir; bahar, dağlarda... Ve tabiat yine yeniden uyanır; bilmem kaçınıcı kezdır bu...

Toprak damlı evlerden çıkar; yüzyıllardır bu dağlarda süren insan soyunun bugünkü sürdürücüleri. Kışın karası da karın beyazı da bitmiştir artık. Ata yadigarı toprak kabarmış; sahibini beklemektedir. Onlar; yine sürer toprağını, yeniden atar tohumunu...

Bahar; sabırsızlık bırakır bir de; Dersim dağlarını mekân eyleyen gerillanın yüreğine. Bir an önce çıkmanın sabırsızlığını, hele bir de; yeni bir neden, yeni bir alan varsa...ve de bu bahara yine yenidenlere bir yenisi ekleniyorsa. Yıllar sonra bir daha gidilecekse; yine Mazgirt'e yeniden Nazimiye'ye...

Kimimizin cebinde harita, kimimizin

hatırında durmaya çalışan, bilip edenden alınma tarifler. Kimimiz az biraz, yeni eski, gelip geçmiş buralardan. Kimimiz de kendi gücümüze güvenir vaziyette... İyi kötü, çantamız dolu heyecan ve merakla varıyoruz varmak istediğimiz yerlere. Vardığımız akşam bir tepenin yamacına orman diyerek dalıyoruz. Saat gecenin kaçı... Nöbetçi subayı nöbetleri ayarlayıp; sıralamayı aktardığında çoğumuz derin bir uykunun yarısına inmiş vaziyetteyiz. Heyecandan uyuyamayanlarımızda vardır, belki de, kim bilir. Nöbet uyanana kadar sürüyor. Bu duruma ufak bir kaçamak diyoruz ve "rojbaş"ı bugünkü biraz geriye alıyoruz. Çapaklanmış

ya uydurarak; söylemleri, hatıraları az buçuk kırıp; birazcık da ekleyerek. ... Böyle ne kadar sürüyor fakat karnımız bizi uyarıyor. Mideler gurulduyor. O vakit yemek yememiş olduğumuzu hatırlıyoruz. Fakat su yok; sıcak çok. Sabah saatlerinde böyleyse: öğlen ne yapar. Yazın ortasında nasıl olacağını aklımızın ucundan bile geçirmiyoruz. Su nereden bulabiliriz diye düşünmeye başlıyoruz. Çevre sakin görünüyor. Köyde de bir hareket görünmüyor. Olur mu olmaz mı sorusunu olur diye cevaplandırıp; iki yoldaş su bulmak için ayrılıyor. Yaklaşık yarım saat sonra geliyorlar. Soğuk ya da sıcak bir göze bulamamışlar, çeşme de yok

nının geldiğini düşünerek köye girmeye karar veriyoruz.

İlk gün için iyi şansa sahibiz. Bize sempatiyle bakan bir ailenin kapısını çalmışız. Hoş karşılanıyoruz. Akşam genelde geçmişe dair sohbetlerle geçiyor. Tabi arada bölgeye dair bilgi almayı da ihmal etmiyoruz. Belli etmeden gezip dolaştığımız araziye, köy, dere, tepe vb. isimlerini de soruyoruz. Çünkü araziye en iyi bilen onlar olduğunu biliyoruz.

"Şu tepenin adı .... ?", "O zaman bu dere de...", "Peki o derenin akasındaki köy...?" ve bu biçimde sorular. Biliyoruz da tam hatırlayamadık gibi. Tabi

bu soruları art arda da sormuyoruz. Aralara serpiştirerek... Farklı ağızlardan farklı yüzlere. Vedalaşıp evden ayrılıyor. Kararlaştırdığımız yere doğru karanlığa dalıyoruz. Epey bir süre sonra; ufak bir karışıklığın içinde olduğumuzu anlıyoruz. Normalde biz bir iki saat içinde varacağımızı hesaplamıştık. Bu dört beş saatte neyin nesiydi. Dört beş saat ne ki şafakla varıyoruz; noktaya. Paçalarımızdan yorgunluk akıyor; damarlarımız çekiliyor. Ağızımızı açıp kapamak bile bize çok büyük enerji külfeti. Nöbetçiler ayarlanıyor ve biz çoktan uykudayız. Uyandığımızda biraz daha iyiyiz. Birbirimize takılıyor, gülerken yorgun yüzlerimiz ağrıyor.

Tüm bunlar ve daha yazılmayanlar, önümüzde yaşanmayı bekleyenler keşif faaliyetinin normal halleriydi. Arada kendimizi salsak da bunlar kısa

sürelili oluyordu. Kimimiz dinlediği anılardan kimimizde kendi pratiklerinden biliyor; yorulacağımızı, takatsiz kalacağımızı, saatlerce yürüyüp yine de varacağımız yere varamayacağımızı, bir tepeye boşa çıkacağımızı, köyleri, karakolları karıştıracağımızı, tam bitti derken yeni başladığımızı, bir iki hafta imansız çökekle geçireceğimizi ve tabi ki bunlar ve benzerlerinin zamanla aşılabileceğini. Önemli olanın düşüncelerin yeni insanlara ulaştığı, kapsam alanının genişlediğini, örgütün geliyor ve büyüyor olduğunu. Bu kadarlık zorluktan bir şey olmazdı, olmuyordu da zaten.

Zorlanarak zorlayarak bir ayı ardımıza atmıştık. Mazgirt'te altmış kişilik bir TIKKO grubunun, Nazimiye'de bazı yerlerin mesken eylendiği ağızdan ağza dolaşıp, kulaklar da çınlamaya, Dersim'de yayılmaya başlamıştı.

gözlerle uyandırdığımız da; başta güneş, bir terleten sıcaklığın içinde buluyoruz kendimizi. Karıncalar çoktan yerleştikleri için onlara bir şey demiyoruz. Çantalarımız, silahlarımız ve bütün erzağımız; karıncaların nezdinde ganimet pozisyonunda. Toparlanıp; ormanın derinliklerine, gölgelik alanlara, karıncasız diyarlara çekiliyoruz. Yeni noktalandığımız yerde, hemen dürbünlere sarılıp, dürbünleri kapamayanlar sırada bekliyor. Önümüzde uzanan yeni topraklara bakıyoruz.

"Vay be, geldik ha!", "Şimdi burası ... köyü değil mi?", "Peki bu dere hangi dereydi?", "... Şu tarafa düşüyor olması lazım" vb. cümleler ağızlarında dolaşiyor. Ellerde dürbün, öne serilmiş haritalar, alınmış tarifler, hatıralardan akılda kalanlarla birlikte resmi tamamlamaya çalışıyoruz. Bazen haritayı araziye bazen de araziye harita-

fakat etrafı köyün çöpleri ile dolu bir dere yoldaşlara su vermiş. Hiç yoktan iyidir, deyip; içiyoruz. Bir bulanık çay eşliğinde midelerimizi susturuyoruz.

Sudan sonraki bir hafta halsiz geçiyor. Haftanın sonunda toparlıyoruz. Zaten belli bir süre köylere de girmeyeceğimiz için sorun olmuyor...

Bilmemek ayıp değil; öğrenmemek ayıp sloganıyla araziye vuruyoruz kendimizi. Araziye asgari bir hakimiyet sağlamaya çalışıyoruz. Ancak ondan sonra köylere girmeye başlıyacağız.

Yorulurken, zorlayarak, bazen yorulduğumuz yerde kalarak. Dikkatle, bazen gevşeyerek, bazı susuz bazı erzaksız... İzleyerek, yorumlayarak, kaybolarak... Zoruyla kolayıyla belli bir süre köylere girmeden dolaşılıyor ve artık armudun tadına bakmanın zama-

Dostların içini gıcıklayan bir sıcaklık oluşmuş, düşmana ise rahatsızlık veren bir iğne batmaya başlamıştır kesin.

Dolu dolu bir ay gerimizde, dolduracak aylar önümüzde, günler yanımızda geçip gidiyordu. Araziyi asgari düzeyde tanımış, köylülerle tanışmıştık. Tabi bir ayda ne kadar olursa bizde de üç aşağı beş yukarı öyle olmuştu. Bir çok konuda sohbet ettiğimiz edeceğimiz; anlamaya, anlatmaya, tanımaya, tanıtmaya çalıştığımız köylülerin kimisi kırk yıllık dostumuzmuş gibi hemen kuruverdi köprülerini; kaygısız, rahat. Kimisi çekingen, sevinmeyenler de var kuşkusuz, korkup "yine mi" diyenler de. Sessizliğe gizenip; etrafı gözleyen, etrafı boş verip işine gücüne bakanda. Tanımaya çalışan da; ben zaten tanıyorum deyip; aynı tasla aynı hamamda yıkanmam diyende... Vardı... Vardı. Her şey gibi birbirinden farklı bu duygu ve düşüncelerde değişim halindeydi ve bu değişime müdahale edilebilir.

Bunların bir çoğunda, ortak bir şey vardı. Bu ortaklık; sohbetler de o kadar dilleniyor, aynı sohbette döne döne canlanıyor, gözden kaçmasını, hatırdan kalmamasını imkansız kılıyordu. Bir çok köylüyle sohbette dilleniyor, Çakaran. Bugün gibi taze, gelecekmiş gibi istekle anlatılıyor bize...

Bizim içinden birkaç kere geçmişliğimiz var. Nazimiye Mazgirt arası, iki sırtın arasında kurulmuş bir vadi. Bir sırtını Mazgirt'in bir sırtı Nazimiye'nin... Sırtlarından irili ufaklı, sulu susuz, dereler derecikler iniyor ana dereye. Ana dere metrede bir kıvrılarak Periye kadar uzatıyor kendini. Baharda suyu çoktur muhtemelen, yazın suyu yok denecek kadar azdır; kesin. Sıcaklığın altında; kendinden bezmiş akmaya çalışıyor öyle. Bazen orman yamaçlarının arasından, bazen çıplak ve kumlaşmaya başlayan taş yamaçların, bazen de sapsarı otların arasından... Yıkık evler, köm yerleri var dere kenarında, içlerinde otlar bitmiş çoktan. Onlar da sahipsiz kalmış Çakaran gibi... Çakaran'a pek uğrayan yok şimdilerde. Ev sahipliğini bozuyula-karasıyla, benekli-beneksiziyle, uzun-kısaıyla, kalını-incesiyile, saldıranı-saldırmayanıyla yılanlar yapıyor. Her taş altının serinliğinden çıkan bir yılan soğukluğu titretebilir sizi. Bir kayanın arkasından kurt kaçabilir, bir tepede dağ keçileri pırtlayabilir sizi görünce. Keklik sürüleri uçuşabilir ansızın önünüzden. Ama bir insan evladı görmeme ihtimaliniz yüksektir, sonbahar değilse eğer. Sonbaharda kalabalıklaşır Çakaran. Çakaran'ın eski dostları onu son dostlarından koparmak için gelirler. Bir av uğraşdır ki sormayın. Eksiği fazlasıyla böyledir Çakaran. Peki; nedir onun

hasretini böyle tellendiren, kağıda sardırıp ömrünü çeker gibi ciğere kadar aralıksız çektiren. Havaya salınan dumandaymış gibi salınan dumanlara derin derin baktıran. O anlatıldığında masadaki çayları soğutturan nedir? Çok zor değil cevabı, zaten sohbetlerde açıktan söylenir: Nedeni orada yaşanılanlardır. Köylüler geçmiş kışlarda oraya yaylaya giderlermiş; dar-doluk, çoluk-çocuk. Gece gündüz gerillalar ile birliktelemiş. Sonrası uzun bir ayrılık, bugün biten... Bu kimi çekingen, kimi korkan, seven-sevmeyen... Bu insanların döne döne anlatıkları şey budur.

Geçip giden günler bizi alanın eskileri haline getiriyor. Aynılıkları farklılıklarıyla buralar da Dersim'in başka ilçeleri. Her geçen gün bu aynılıkları farklılıkları daha da ayrıntılandırabileceğiz. Çizgiler gün geçtikçe inceleyecek ve çoğalacak. Alandaki hemen hemen her yerden görünen Düzgün Baba Dağı alanın farklılığı... Sınırları Dersim'in dışına taşmış büyük bir ziyaret. Sanırım onun sürekli görünür olması buradaki insanların gündeminde inancı canlı tutuyor. Kimisi sıcaklığın altında kızgın toprağa yalınayak basarak tırmanıyor ziyarete, kimisi kazanç merkezi haline getirmiş ziyareti... Bu dağın bizim için de ayrı bir önemi var. Geçmişimizi sürekli canlı tutuyor. Tohum kitabından kareleri aklımıza getiriyor. Sadece bizim için değil, burada yaşayan insanların da hafızalarını canlı tutuyor. Dağın Çakaran'a bakan yamacından bir dere akıyor. Kıl Deresi Çakaran'ın ana deresini oluşturan iki dereden biri. Şimdi az bulanık akar; suyu. Durulayamadı kendini. Bir zaman duruydu. Bir zaman kan kırmızısı aktı. Sonrası bulanık. İçine oturmuş taşlardaki kan izlerini silemedi bir türlü. Unutamadı Kıl Deresi 38'i... Öyle sessiz öyle yavaş akar Çakaran'a. Durulanacağı günü bekleyerek.

"Çok yaşıyor, 38'de biz yedi yaşındaydık. Çok var yaş kızım. Bizi getirdi ki öldürsünüz. Biz nasıl ormana girdik, dedem burası ormandır dedi. Kim elinden geliyorsa kaçsınız. Ama o zaman araba falan yok. Hepsü süveri asker..."

Geceler yavaştan uzamaya başlıyor. Güneş ısını tam olarak yedirememişken toprağa taş, bir dağın ardından erkenden kayboluyor.

Geceleri yağmur yağmasa da uyanıldığınızda gazeller, otlar ıslaktır artık. Dere kenarlarına ak düşmüştür. Sular soğur, buzlanan taşlar kayganlaşır. Sabah ateşini beklemek sabır işidir. Yazın sıcaklığında köşe bucak kaçtığınız güneş yüzünüzü güldüren bir hadisedir her sabah...

Sonra hissettirir biçimde rüzgarlar

eser. Soğuk rüzgarlar bulutları sürükler beraberinde. Sağanak başlar. Ve toprak artık kurumayacaktır. Havalardan iyiden iyiye soğuk, yapraklar dallarla tutunamayacak kadar kırılındır. Her geçen gün kaç yaprak kendini rüzgarın aldattığına kaptırıp ağacını terk eder, hesaplamak zordur.

Her yağın yağmur ardında cam gibi bir gökyüzü bir de soğuk bir güneş bırakır. Gözleriniz her nesnenin şeklini netçe görür. Düşen her yaprağın ardından, orman biraz daha çıplak kalır. Kahverengi ve sarı giderek koyulaşır. Bir de kaya grisi. Kayalar ve toprak soğuk, orman çıplaktır. Seslere engel kalmamıştır doğada. Dilediğince yayılır en ufak bir çıtırtı bile. Kuş sesleri hiç olmadığı kadar net çarpar kulağa. Sürüngenin gazeldeki hışırtısının inip çıkan tonlarını bu kadar ayırt edemezsiniz başka bir zaman.

Cam gibi görüntüler bıçak gibi keskin soğuk. Üryan bir orman... Sertleşmiş ve üşümüş elleri ufacak bir dokunuşta kesen soğuk, sivrilmiş kayalar. Çatlamış ellerin yarıklarını dolduran çamur. Yük taşıyan, kazma sallayan, savunma alan ama hepsi güvenli bir kış hazırlığı içerisin de olan, burunları akan gerillalar.

Zirvelerden keçi kokusuna inen yaban tekeleri, sığağa yürüyen domuz sürüleri, odun taşıyan, yaprak yağın köylüler. Yaylalardan inen ve koçları sürüye katan yaylacılar ve sonbahar... Derin vadilerin, sarp yamaçların, yüksek dağların çetin kışının öncesi.

Toprak suya doymaya orman boy atmaya hazırlanıyor. Yaban keçileri karınlarına düşen bebeleri için güvenli bir in arıyor. Düşman pusuda zor zaman için bir açık arıyor. Şimdi yazımızda belki de son yükünü taşıyan karıncanın, kayanın ardından ürkek bakan keçinin, dala konan ve şimdi havalanan parmak kuşunun bu dağlarda kaçınıcı kışı...

Şimdi; uzun süren yağmurların altında, çamurlara bata çıka faaliyet yürüttüğümüz alandan; yüksek dağların sarp yamaçlarına, derin vadilerin karanlık ormanlarına doğru yol alan gerilla birliği tırmandığı her yokuşun bitiminde dönüp gerilere bakıyor.

Ayak bastıkları her taş, gördükleri her mağara, girdikleri her ev, şaşarlarını (şişe) doldurdukları her çeşme kırk üç yıl öncesini hatırlatmıştı bu sene... Yaklaşık yirmi yıl aradan sonra yine deyip yeniden gelmişlerdi bu sene. Hamik Dağı, Muxundu Köyü, Düzgün Dağı, Bostan Köyü, Jargovit Ormanları... Vartirik... Hep kırk üç yıl öncesini getiriyor akıllara. "Buradan geçmişler midir?", "Burada kalmışlar mıdır?"

Gören görmeyen onları anlatıyor.

Halk, efsanesini nasıl yaratıyor burada şahit oluyoruz sanırım. Nasıl yıllarca yayararak, nasıl sabırla işleyerek nasıl inanarak ve daha neler katarak... İbrahim yoldaş buralarda bir efsaneye dönüşüyor. O yıllar da yaşamamış insanlar bile içtenlikle onu görmüş gibi anlatıyorlar. Bildiğimiz kadarı ile İbrahim yoldaş bölgede kısa aralıklarla kalmış fakat çok uzun süre buralarda kalmış gibi anlatılıyor. Kırmadan etkin silahları olmaması lazım ama bizzat İbrahim yoldaşın üzerinde mavzer görenler var...

"Benim o zaman Nazimiye de dükkanım var. Her sabah açmaya gidiyorum." Yine böyle bir sabah dükkanı açmaya giden amca yolda; İbrahim yoldaşla karşılaşılıyor. Önceden zaten tanışıklığı var. İbrahim yoldaşın beline fişeklikler sarılı, elinde de mavzeri karşıdan geliyor. Yan yana vardıklarında amca soruyor hoş beşin ardından: "Hayırdır nereye böyle sabah sabah."

İbrahim yoldaş da Pülümür tarafından silah geldiğini, kimsenin gidip almadığını bunun üzerine de kendisinin gidip getirdiğini söylüyor ve vedalaşıp ayrılıyorlar. İbrahim yoldaş beraberinde kırk kişiyle bir mağarada kalıyor. Şimdi elli yaşlarında olan bir amca kar tipi demeden; erzaksız kalacaklarını düşünerek bir torba erzağı vurup sırtına yola düşüyor ve daha birçok gerçek ve dışı birbirine karılarak anlatılıyor. Öyle içten, öyle hoş..

Sırtımızda birçok soruyla; bir yokuşu daha altımıza alıyoruz. Gerilerde bir su görünüyor. Durmuş bize bakıyor... Kıpırdamıyor... Öfkesi hayli birikmiş, elektriğe dönüşüp oradan da kaslara akıyor. Kurtarmak için hayli çaba harcadık diyor köylüler. Gerçekten de harcamışlar. Fakat sonuç yok. Keşke siz de olsaydınız daha farklı olabilirdi diyorlar bizde keşke diyoruz. Her iki keşke de geri canlandırmıyor Peri'yi. Peri'nin karşı yaka köylerine uzanan köprüler Peri'nin şişmiş cesedinin, altında kalmış. Karakoçan yolu uzadıkça uzamış. Peri'nin öte tarafından görünüyor; sessiz Karakoçan. Kızılkoçan olacağı günü bekliyor, sanki. Kulağımıza usulden sesler geliyor. Peri'yi izleyen tek biz değiliz sanki şu an. Buraların bir başka efsanesi de onu izliyor. Orhan Bakır yoldaş da bir yamacın ufkunda uzanmış, uyuyor. Karşıda kalan Karakoçan köyleri de Hasan H. Erdoğan yoldaşla, Hasan Akyol yoldaşların köyleri. Orhan Bakır yoldaş onlara fısıldıyor

"Duydunuz mu bizimkiler yeniden gelmiş..."

Armenak Bakırcıyan kampına doğru yolumuza devam ediyoruz...

Hasan Ataş (Şerzan)

İrk Ayrımcısı Amerikan Emperyalizmine Karşı Siyahilerin Haklı Mücadelesini Destekleyen Açıklama – Mao Zedung

ABD Emperyalizminin İrk Ayrımcılığına Karşı Olalım! -8 Ağustos 1963

Peking Review No. 33, 1963

Şu anda Küba'da mülteci olan ve Ulusal Renkli Halkın* İlerletilmesi Derneği'nin bir bölümü olan Monroe'nun ilk başkanı olan Robert Williams bu sene iki defa bana İrkçi ayrımcılığa karşı Amerikan siyahilerini destekleyen bir açıklama yapıp yapmayacağımı sordu.

Bu fırsatı kullanıp Çin halkı adına, Amerikan siyahilerinin özgürlük ve eşit haklar için İrkçi ayrımcılığa karşı yürüttüğü haklı mücadelelerine kararlı desteğimizi ifade etmek için açıklama yapmak istiyorum.

Amerika Birleşik Devletleri'nde on dokuz milyondan fazla siyahi, yani nüfusun yaklaşık yüzde 11'i yaşıyor. Bu insanların toplumsal konumu kölelik, baskı ve ayrımcılıktır. Siyahilerin ezici bir çoğunluğu oy verme hakkından mahrum. Genel olarak onlara açılan ve reva görülen kısım, çok ağır ve küçümsenen işler. Ortalama maaşları beyaz halkın yalnızca üçte biri ile yarısı arasında. İşsizlik oranının en yüksek olduğu kesim yine bu insanlardır. Birçok eyalette beyaz halkla aynı okula gidemiyor, aynı masada yemek yiyemiyor, aynı sektörde çalışmıyor, aynı otobüse ya da trene binemiyorlar. Siyahiler, çeşitli düzeylerde ABD yetkilileri

ve Ku Klux Klan üyeleri tarafından sık sık ve keyfi olarak tutuklanır, dövülür ve öldürülürler. Amerikan siyahilerinin yaklaşık yarısı ABD'nin güneyindeki on bir eyalette yoğunlaşmış durumda. Orada maruz kaldıkları ayrımcılık ve kovuşurma oldukça şaşırtıcı düzeydedir.

Amerikan siyahileri uyanıyor ve direnişleri gittikçe güçleniyor. Son yıllarda Amerikan siyahilerinin İrk ayrımcılığına karşı ve özgürlük ve eşit haklar için yürüttükleri mücadele sürekli bir gelişim göstermektedir.

1957 yılında Little Rock Arkansas'taki siyah halk, çocuklarının devlet okullarından alınmasına karşı büyük ve sert bir mücadele yürüttü. Yetkililer onlara karşı silahlı güç kullandılar ve orada dünyayı şoke eden Little Rock olayı meydana geldi.

1960 yılında yirmiden fazla ülkeden siyahi insanlar, restoranlar, mağazalar ve diğer halka açık yerlerdeki İrk ayrımcılığına karşı protesto gösterileri düzenledi.

1961 yılında ulaşımdaki İrk ayrımcılığına karşı "özgürlük yolcuları" kampanyası başlattılar, bu da birçok ülkeye hızla yayıldı.

1962'de Mississippi'de kolejlere eşit kayıt hakkı için savaştılar ve devlet güçleri tarafından kanla bas-

tırıldılar.

Bu yıl, Amerikan siyahilerinin mücadelesi Nisan ayı başında Alabama Birmingham'da başladı. Silahsız ve teçhizatsız siyahi kitleler yalnızca İrk ayrımcılığına karşı toplandıkları ve eylemler düzenledikleri için kitlesel tutuklamalara ve en barbar baskıya maruz kaldılar.

12 Haziran'da Mississippi'de siyahi lider Medgar Evers'in acımasızca katledilişi ile uç noktaya ulaşıldı. Öfke dolu ve acımasız şiddet karşısında büyük bir kızgınlıkla uyanan kitleler, mücadelelerini daha cesurca ve hızlı bir şekilde sürdürdüler ve ABD'deki tüm halk tabakalarının desteğini kazandılar. ABD'nin hemen hemen her eyalet ve şehrinde devasa boyutta mücadeleler sürüyor. Amerikan siyahi örgütleri 28 Ağustos'ta Washington'da 2 milyon 550 bin kişinin katılacağı bir "özgürlük yürüyüşü" başlatma kararı aldılar.

Amerikan siyahilerinin mücadelesindeki bu hızlı gelişim seyri, ABD'deki sınıf mücadelesinin ve ulusal mücadelenin sürekli keskinleşmesinin bir tezahürüdür. Bu durum ABD'nin iktidar kliğinde ciddi ve yükselen endişelere sebebiyet veriyor. Kennedy Yönetimi kurnaz ve iki yüzlü taktiklere başvuruyor. Bir yandan, siyahilere karşı yürütülen ayrımcılığı ve zulmü sürdürür-

ken, hatta onları bastırmak için birlikler gönderirken; öte yandan "insan hakları savunucusu" olarak ve "siyahilerin sivil haklarının korunması" kapsamında Kongre'ye "sivil hak yasaları" önerisinde bulunuyor. Yani siyahi halkın mücadelesini kısıtlayıp, siyahilerin mücadele ve kavga iradesini uyuşturmak ve ülke çapında halkın haklı mücadelesini hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyor. Bununla birlikte, Kennedy Yönetimi'nin bu taktikleri gittikçe daha fazla siyah tarafından fark ediliyor. ABD emperyalistlerinin siyahilere karşı işlediği faşist vahşetler, ABD'deki sözde demokrasi

ve özgürlüğün gerçek doğasını ve ABD'nin ülke içinde yürüttüğü gerici politikalarla yurt dışında uyguladığı saldırgan politika arasındaki bağı ortaya çıkardı.

İşçileri, köylüleri, devrimci aydınları, burjuvazinin aydınlanmış unsurlarını ve dünyadaki beyaz, siyah, sarı, kahverengi vb. tüm renklerden diğer aydınlanmış insanları ABD emperyalizminin uyguladığı İrk ayrımcılığına karşı çıkmaya ve Amerikan siyahilerinin mücadelesini desteklemeye çağırıyorum. Son tahlilde ulusal mücadele, bir sınıf mücadelesi meselesidir. ABD'de, siyahi halkı yalnızca beyazların içinden çıkan gerici yönetici kliktir. Bu klik hiçbir şekilde işçileri, çiftçileri, devrimci aydınları ve beyaz insanların ezici çoğunluğunu oluşturan diğer aydınlanmış kişileri temsil edemezler. Dünya halklarının çoğunluğuna zulmedenler bugün emperyalistler ve onların farklı ülkelerdeki destekleyicileridir. Onlar azınlık ve biz çoğunlukta. Onlar dünyadaki 3 milyar insanın yüzde 10'undan daha azını oluşturuyorlar. Dünya halkının yüzde 90'dan fazlasının desteğiyle, Amerikan siyahilerinin mücadelesinin zaferle sonuçlanacağına derinden inanıyorum.

*Siyah ve kahverengi ırktan insanlar kastediliyor

*Yazının başlangıcı 24. sayfadır

Angeles'ta 4 polisin siyahi bir genci öldüresiye dövmele; 2001'de Cincinnati'de siyahi bir gencin polis tarafından öldürülmesi; 2014'de Siyahi başkan Obama döneminde Michael Brown'ın katledilmesi ve Ferguson olayları olarak tarihe kaydedilen isyan; 2017'de "Sağlı Birleşti" sloganlarıyla bir araya gelen ırkçı-faşistlerin saldırıları sonucu gelişen isyanlar süreci de en az George Floyd eylemleri kadar yakıcı olmuş, buna karşı devletin OHAL'ler vb. ilan ederek sürece müdahaleleri gelişmiştir. Yine ekonomik olarak da bu isyanlar dalgasında milyarlarca dolar "zarar"lardan bahsedilmiştir. Ancak ABD'de siyahilerin devlet güçleri tarafından çeşitli bahanelerle katledilmesi istisna, münferit bir olay değil bir rutindir. Her yıl yüzlerce siyahi ABD'li adeta katledilmektedir. Çünkü siyahiler sisteme göre potansiyel suçludur ve sistem ırkçılığa dayalı bir siyasal tarihe ve şekillenişe sahiptir.

Bu gerçeklikten hareket ettiğimizde, gelişen tepkilerin belli bir birikimin sonucu olarak dönem dönem ortaya çıktığını görmekteyiz. ABD'nin toplumsal yapısı da göz

önüne alındığında, sisteme tepkinin dışı vurumu bugün George Floyd eylemlerinde olduğu gibi polis binalarını ateşe vererek, büyük mağazaları yağmalayarak, sürekli sokaklarda eylemler yaparak olmaktadır. ABD'de siyahilerin tarih boyu yaşadığı baskılar -sadece katledilmeleri değil-, yine kendilerinde sisteme yönelik bir tepkiyi de beraberinde getirmektedir. Yazımızın başında vurguladığımız kölelik resmi olarak kaldırıldıktan sonra siyahilere yönelik ırkçı-ayrımcı politikaların çok daha geniş cephelerde sürdürülmesi meselesi günümüzde devam etmektedir. Her türlü ayrımcılığa maruz bırakılan siyahiler, yüzyıllık politikalar ekseninde hala sistemin sıkıştırdığı alanlar içine hapsedilmeye, kriminalize edilmeye ve her şeyden öte sınıfsal olarak ezilmesine ırksal olarak ezilmede eklenerek buna mahkum bırakılmıştır. Bu "mahkumiyet" de kendisiyle birlikte isyan ve ayaklanmalar sürecini yaratmaktadır.

IRKÇILIĞA KARŞI MÜCADELE, EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE OLMALIDIR

"... Bu Afro-Amerikan mücadele fırtınası, şu anda ABD emperyalizmini kasıp kavuran kapsamlı siyasi ve ekonomik krizin çarpıcı bir tezahürüdür. Ve bu durum zorluklarla sarmalanmış ABD emperyalizmini yurtiçinde ve yurtdışında darbeyliyor" diyordu başkan Mao Zedung. Verdiğimiz örnekler ve bugün gelişen isyan dalgaları da bu gerçeklikten bağımsız değildir. Bugün ki isyanın koronavirüs salgınının ortaya çıkardığı sonuçlardan bağımsız olmadığı da görülmelidir. Parası olanın en iyi sağlık sisteminden faydalandığı parası olmayanın ise sağlıktan mahrum kaldığı bir sistem vardır. ABD sağlık sistemi fakir ve zengin arasındaki uçurumu en keskin gösteren özelliklere sahiptir. Korona salgınında milyonlarca yoksulun bu sağlık sisteminden kaynaklı salgının pençesine düşmesi çelişkileri ve sisteme öfkeyi arttırmıştır. Bu biriken öfkenin salgın koşullarında kitlesel eylemlerin önüne geçemediğini göstermiştir. ABD'de ekonomik krizin gittikçe derinleştiği, yeni milyonların işsizler ordusuna katıldığı -üstüne bir de salgın süreci eklenince- süreçte egemenlerin saldırıları daha

da pervasızlaşmaktadır. Sistemin ekonomik olarak "kazançlı" olması için işçi ve emekçilerin sömürsünün sürekli kılınması, çeşitli kriz durumlarında faturaların ilk elden buraya çıkarılması sistemin temel işleyişlerindedir. Siyahilerin de tarih boyunca yoksulluğa mahkum edilmesi de bu politikardan azade değil, bilakis bilinçli ve sistemli bir yönelimdir. Bu noktada siyahilerin kurtuluş mücadelesi, emperyalist-kapitalist sisteme karşı tüm ezilenlerle ortak hareket etme çağrısı olmaktadır. ırkçılık, emperyalist-kapitalist sistemin ürünüdür, dolayısıyla siyahilerle egemenlerin yaşadığı çelişkiler sınıfsal olmaktadır.

ABD'de siyahilerin öfkesi, içinde ırkçılığı da barındıran köhnemiş, geri düzeni yıkmak istiyorsa sınıf düşmanlarımıza yönelmek zorundadır. ırkçılığa karşı mücadele "emperyalizme karşı mücadele" ekseninde olmak zorundadır. Aksi halde insan hakları savunuculuğundan öte gidilemeyecek, "savunulan insanların katledilmeleri" izlenmeye devam edecektir.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Aziz Akpınar: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Aziz Akpınar, 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

Aziz Araz: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten ve aslen Karslı olan Aziz Araz, 15-16 Haziran'la ilgili olarak yapılan eylemler sırasında gözaltına alınarak TİKB militanı Songül Kayabaşı ile birlikte işkencede katledildi. İşkenceyi örtbas etmek isteyen devlet hemen sahte bir rapor düzenleyerek Aziz Araz'ın hastanede "yatağından düşerek" beyin kanaması sonucu yaşamını yitirdiğini iddia etti.

Beyazdağ Şehitleri

19 Haziran 1982'de TC güçlerinin bir ihbar sonucu Dersim'in Hozat İlçesi Beyazdağ mevkiinde kuşattıkları Halk Ordusu'nun bir gerilla birliğiyle çıkan çatışmada

Hüseyin Gözlü şehit düşerken, M. Şefik Karaağaç ağır yaralı olarak düşmanın eline geçer ve işkencede katledilir.

Mehmet Şefik Karaağaç: 1956 Hozat doğumlu olan Karaağaç, lise yıllarında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçer. Proletarya Partisi İleri Militanı olan Karaağaç, şehit düştüğü ana kadar Halk Ordusu'nun çeşitli kademelerinde komutanlık yapmıştır.

Hüseyin Gözlü: Dersim Merkez Rayberler köyü doğumlu olan Hüseyin Gözlü (Bozo) kendi köyünde tanıştığı Proletarya Partisi'nin düşünceleri doğrultusunda bir süre kuryelik görevi yapar. Daha sonra Halk Ordusu içerisinde faaliyet sürdüren Bozo, Proletarya Partisi sempatzanı ve Halk Ordusu muntika komutanlığı yaparken Beyazdağ'da ölümsüzleşir.

Mehmet Kalkan: Proletarya Partisi

sempatzanı olan Mehmet Kalkan, 14 Haziran 1987'de Diyarbakır işkencehanelerinde ser verip sır vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşti.

İsmail Bulut: 1963 yılında Dersim Hozat ilçesi Zenkire köyünde doğan İsmail Bulut, mücadele hayatı boyunca Şahin, Qero isimlerini kullandı. Dersimli olmasından dolayı çocukluk yıllarından beri gerillayı tanıyor ve seviyordu. Henüz ortaokul yıllarında öğrenci eylemlerine katılmaya başlamıştı. Dağların kartalı Şahin, 1983 yılına kadar milislik görevini yerine getirdi. Gösterdiği hızlı gelişim göz önüne alınarak 1984'te parti üyeliğine seçildi. 3. Konferans döneminde partiden ayrılan DABK hizbi saflarında yer aldı. Gerilla savaşındaki ustalığı ile sadece Dersim'de değil Sivas'ta da halkın sevgilisi, düşmanın korkulu rüyası olmuştu. O ayrıca parti içi sorunlara olan duyarlılığı ile öne çıkmıştır.

Doğan Karadağ: 1962 yılında hayata gözlerini açtı. Çocukluğu tüm Dersimli çocuklar gibi yoksulluk içinde geçti. Küçük yaşta çobanlığa başladı. İmkânsızlıklar sonucu okula gidemedi. Çobanlık yıllarında devrimcilerle tanıştı. Önce Devrimci-Yol taraftarıydı. Halk Ordusu

gerillalarının köylük bölgelerde faaliyeti yoğunlaştırmalarından sonra, savaşı olarak Halk Ordusu'na katıldı. Halk Ordusu içinde hemen her komuta kademesinde yer aldı. Yoldaşları onu hep Dersim isyanının önderlerinden Alişar olarak çağırdılar. 21 Haziran'da Şavşat'ta bir patlama sonucu İsmail Bulut'la birlikte şehit düştü.

17 Haziran 2005'te Dersim Ovacık Mercan Vadisi kızıla kesmişti. 17 MKP savaşçısı, 17 yiğit devrimci bedenini Dersim topraklarına bırakarak sonsuzluğa uğurlandı. MKP Merkez Komite üyeleri **Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Alaaddin Ataş, Çağdaş Can, Gülnaz Yıldız, Ali Rıza Sabur, Cemal Çakmak** ve MKP üyeleri **Ahmet Perktaş, İbrahim Akdeniz, Ökkeş Karaoğlu, Binali Güler, Taylan Yıldız, Kenan Çakıcı, Dursun Turgut, Berna Ünsal, Okan Ünsal ve Ersin Kantarcı;** mücadele azimlerini ardıllarına, yoldaşlarına, siperdaşlarına bırakarak toprakta tohum oldu. 17'ler devrimci güçlerin, işçi ve emekçilerin güçlü sahiplenmesi ve katılımıyla son yolculuklarına uğurlandı. 17'ler halka ve devrime bağlılıkları ile bize daima ilham olacak, güç katacaktır.

IRKÇILIĞI KÖKÜNDEN KAZIMAK İÇİN EMPERYALİST SİSTEME SALDIRALIM!

ABD'de polisin herkesin gözü önünde öldürdüğü George Floyd için başta ABD olmak üzere dünyanın birçok yerinde gelişen protesto ve isyanlar sürecinden geçiyoruz. Özellikle ABD'de gelişen ırkçılığa karşı isyan dalgası, "şiddet"inden ötürü önemli bir gündem olmaktadır. İrkçi katil polisin kameralar önünde bir siyahiyi katletmesi, dünyanın gözünü ve kulağını buraya çevirmesine neden olduysa da George Floyd ırkçı-faşist saldırının ne ilk ne de son kurbanı olacaktır. Özellikle ABD'de tarih boyunca siyahilere karşı olan ırkçılık süregelirken, buna karşı isyan ve ayaklanmalar ise "düzenli" sayılabilecek şekilde patlak vermiştir.

DAHA ÇOK KAZANMAK İÇİN "SAHIPLENİLECEK" KÖLE TERCİHİ: TEN RENGİ

Esasında siyahilere karşı "beyazların"

egemenlik gücü kölelik meselesiyle başlamıştır. 17. yüzyılda siyahilerin Amerika kıtasına gelmesine başlamasından kısa bir süre sonra çiftlik ve tarlada çalıştırılmak üzere siyahiler köle olarak alınıp satılmaya başlamıştır. Köleliğin yasal statüye kavuşmasıyla birlikte kölelerin sahiplerine karşı direnme ya da biat etmeme gibi durumlarına da önlemler alınmış ve katledilmelerinin önü açılmıştır. Siyahilerin kölelik süreci başlı başına ele alınması gereken bir yazı olduğundan, bu yazıda tarihi detaylarla kısa tutmak istiyoruz.

Okuma-yazma öğrenmeleri dahi yasaklanan siyahi kölelerin süreci devam ederken sayılı birkaç "figür" üzerinden mücadeleleri ve isyanları da başlamış oluyordu. Bu isyanların birçoğu kan ve zorbalıkla bastırılrsa da özellikle ABD'de Kuzey-

Güney gerilimini iyice artırıyor ve "Amerikan İç Savaşı" denen savaşa giden yolu yaratıyordu (Belirtmek gerekir ki köleliğin resmi olarak kaldırılmasından sonra gelişen isyan ve eylemler de yine aynı şekilde kanla ve tutuklamalarla bastırılmıştır). Yine kısaca değinmek gerekirse; resmi rakamlara göre 620 bin kişinin öldüğü savaşın sonucu, ırkçılık (kölelik) karşıtlarının ırkçı (köleci) beyazlara karşı bir "zaferi" olarak nitelendiriliyor, kongre tarafından köleliğin kaldırıldığını ilan eden 13. Yasa düzenlemesi kabul ediliyordu.

Ne kölelik ne ırkçılık bu "zafer" sonrası bitmiyordu. Birçok yerde "yasa"ya uyulmuyor, yine yasaya uyulan yerlerde de beyazların ve siyahilerin ekonomik ve sosyal alanda "ayrı" yaşamaları sağlanıyordu. Dolayısıyla sistemin yarattığı ırkçılık, köleliğin kaldırılmasının ardından bitmiyor

aksine çok daha geniş alanda uygulanmaya başlıyordu. Siyahiler ayrı yerleşim yerlerine yerleştiriliyor, ayrı okullarda "eğitim" görüyordu. Bu gibi ayrımcılıklara ilişkin yasal düzenlemeler yapıldığı söylene de bunların uygulanması noktasında uzunca süre adımlar atılmayacaktı.

ABD: İRKÇILIĞIN VE İSYANLARIN TARİHİ

Bahsi geçen tarihi sürecin ardından yakın tarihe geldiğimizde ise siyahilere karşı ırkçılığın devlet politikası olarak ele alındığı, daha çok da kolluk güçleri üzerinden siyahilere yönelik saldırıların gerçekleştirildiğini görüyoruz. George Floyd'un katli henüz sıcaklığını korurken çok eskiye değil bundan 20-30 yıllık geçmiş sürece baktığımızda dahi siyahilerin öldürülmesi ve buna karşı gelişen isyanları görebiliriz. 1991'de Los

*Yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

yenidemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20